

Ion Miloș

O ALTĂ LUME
AM VISAT

Ion Miloș

O ALTĂ LUME AM VISAT

Ediție antologică
de autor

LITERA

CHIȘINĂU 2000

CZU 859.0-1
M 73

Coperta: *Vladimir Zmeev*

ISBN 9975-74-247-5

© Text, Ion MILOȘ, 2000

© Prezentare grafică, LITERA, 2000

UN EXILAT ÎNTRU POEZIE: ION MILOȘ

Ion Miloș nu face, pare-se, altceva decât să-și transforme condiția de veșnic exilat într-o *conditio sine qua non* a poetului ca cel care scrie (meta)textul exilului asumat. Nu-l putem înțelege fără această triplă transfigurare ontologică: condiție geoetnică (este poet a trei țări: Iugoslavia, România, Suedia), condiție de exilat, condiție umană în genere. Dar dincolo de vitregiile soartei, el apare ca un exilat întru poezie, adică drept un poet care valorizează exilul în pozitiv și care scrie o poezie a exilului cu întreg complexul existențial care presupune dialectica ecuație a frustrării/mântuirii. Exilul înseamnă, în cazul lui Ion Miloș, infern dantesco, dar și paradis auroral.

Poezia lui Ion Miloș poartă ca pe un blazon de noblete această marcă ontologică a înstrăinării, care generează fondul ei autentic senin-tragic, ponderat-fatalist, căci mioritismul se infiltrează ca niște ape freatice hrănitoare de esență: „Eu încă nu sunt eu, Doamne! //N-am voie să-mi aleg singur mersul drumului /Să cânt cu adevărul sus pe culmi /Mă simt acasă doar în scorbură la bufnițe /Nesiguranța îmi umple nopțile cu vânt /Oameni trec pe lângă mine fără să mă vadă //Nu arăt ca toată lumea /Soarta-mi bate cuie în frunte /Eu sunt născut străin ca fiul tău, Iisus“ (*Eu încă nu sunt eu, Doamne*). Vântul nesiguranței și neîmplinirii bântuie puternic și înmoaie versurile într-o esență amară, băută cu plăcere de însingurat, dar singurătatea este nu doar a *Eului*, ci a lui *Noi*. La steaua lui Iisus se adaugă, astfel, și steaua ciobanului mioritic, cele două însemne simbolice contopindu-se într-o unică marcă a Destinului și a resemnării sisifice „că nu-i nimic așa cum noi dorim“, noi fiind aci români (în sensul lui Octavian Goga): „Norocul vieții nu-i de partea noastră /Noi trăim ca și cum nici n-am fi fost /În jurul nostru zac imensele imperii moarte /Și-au fost și ele ca și când n-au fost //Aceasta-i lumea lui Cain și-a Iudei /Nu seamănă cu noi, e tiranică și rea /Noi ne tragem din seminția morților care învie /Din Iisus creștinul și din Ciobanul fără stea“ (*La noi*).

Înstrăinarea de propria esență a eului se dublează cu înstrăinarea lumii de paradisul inițial și cu reiterarea faptelor rele ale lui Cain și ale ludei. Conștiința penetrantă a acestui tragism de proporții *mundane* dă naștere expresionismului mилоșian, care irumpe în țipete existențiale. Expresionismul apare acolo unde omul s-a desprins de spirit, unde lumea e răscolită de disperare și oroarea morții: „Și iată disperarea urlând, notează un teoretician al curentului: omul își cere urlând sufletul, un singur strigăt de suferință se înalță din timpul nostru. Chiar și arta urlă în întuneric, cheamă în ajutor, invocă spiritul: este expresionismul“ (citată apud Mario de Micheli, *Avangarda artistică a secolului XX*, București, 1968, p. 70).

Or, la Ion Mилоș hybrisul expresionist se pune sub surdina mioritismului echivalent și senin, alimentându-se în chip alternativ și din imperativul etic de „a fi în pielea ta“, de a face lumea „după chipul și asemănarea ta“: „Fii în pielea ta /Dulce sau sărată /Dar fii /Încăpățânat ca piatra /Ca focul și apa ce nu vor să se cunune /Ca luna ce nu vrea să cadă /Ca iarba ce crește în ciuda vântului /Ca fulgerul ce nu vrea să devină rugină /Ca rugina ce nu vrea să rămână fier /Ca acul magnetic ce nu părăsește nordul /Ca Dumnezeu ce nu vrea să se arate“ (*Fii în pielea ta*).

A spune despre Ion Mилоș că este numai un expresionist înseamnă a nu cuprinde întregul adevăr: el cultivă o formulă mitopoetică complexă în care recunoaștem și expresionismul simbolist sau inventarismul autobiografic de origine americană, apoftegmatismul clasic sau paradoxismul și intertextualismul postmodernist. Țipătul existențial face casă bună cu simplul îndemn hedonist la trăirea bucuriei cu liniștea izbăvitoare a farmecului culorilor, formelor, sunetelor, notația autobiografică jurnalieră cu sugestia adâncă a stampeii color neosimboliste, trăirea blândă, pașnică, telurică, liniștit-cosmică cu imprecizia etică.

O trăsătură de căpetenie a demersului poetic mилоșian este o excepțională *dezinvoltură*, o libertate democratică a (re)formulărilor și o ușurință a figurării, care impune un proteism organic și desfășurat din aceeași substanță a eului. Trecherile dintr-un registru în altul nu acuză nici un efort special. Același gest organic îl atestăm și atunci când pictează stări și când creează atmosferă și în trăirile și încrustările în piatră ale gândurilor concentrate aforistic, și în rescrierile de texte pe palimpseste care implica refacerea și ștergerea și când lansează îndemnuri morale sau face hărți geopolitice sau sociografice. Poetul țese firele din propria sa creație, ca păianjenul.

Autoreferențialul se desfășoară cu de la sine putere în albie clasicisto-expresionisto-simbolisto-paradoxistă. Substanța se spiritualizează și spiritul se substanțializează; este de fapt, la el, o transsubstanțiere printr-o paradoxă arătare/ascundere, pictare/estompare, realisticizare/iluzionare. Vinul și pâinea se transforma în sânge și trup, ca în fapta tainică iisusiacă.

Proteismul spectaculos sub semnul unei unități organice a fost observat și de critica suedeză: „La ce se gândește Dumnezeu în această clipă este literalmente și în sens pozitiv o carte pe care nici un suedez autohton n-ar fi reușit s-o scrie... Poeziile sunt marcate de o atmosferă, o concepție asupra veții foarte neobișnuite, de-a dreptul necunoscute în Suedia... Un poet ca Miloș împinge granițele, ne lărgeste experiența... Ceea ce este excelent la Miloș și face poezia lui atât de cuceritoare și spontană, aproape irezistibilă, este felul său de a se mișca între stări sufletești, de a schimba dispoziții: tristețea, resemnarea *alternativă* cu poezia de încredere în Dumnezeu, el poate chiar să-i surdă lui Dumnezeu, el poate să scrie o tandră și fermecătoare lirică de dragoste, prin urmare foarte frumoasă. O carte de versuri ce ar trebui să aibă cititori în mai multe limbi, peste multe granițe“ (Kurt Bladh, în „Sundsvalls Tidning“, 1993).

Nu e vorba, însă, doar de capacitatea de a se mișca *între* stări, ci și de a traversa momente și stări diferite în cadrul aceleiași stări. Paradoxismul nu se limitează la numai unirea de idei sau momente sufletești contrarii; al apare ca expresie complexă a unirii în contrapunct, al trecerilor de la un prag la altul al trăirii, din domeniul tainicului, ascunsului în domeniul destăinuirii și arătării și viceversa. Așa cum raza vine din izvorul luminiscent, se izbește de ceva obiectual, concret, se transformă în umbră și dispăre în imperiul necunoscutului și nevăzutului, tot astfel gândul mилоșian se relevă, se estompează și se ascunde, se mută din real în posibil și iluzoriu sau din câmpul trăirii în cel al metafizicului, din logosul întrupat în cel al tăcerii primordiale. Arta lui Miloș e o artă a transmutării, a proteismului susținut de paradoxismul ce cristalizează în unitate. Este, în definitiv, o artă a glisării certitudinii de-a lungul iluzoriului și adevărului de-a lungul minciunii, a luminii de-a lungul întunericului, a contingentului și teluricului de-a lungul transcendentului și cosmicului. Astfel de îngânări, de reflectări reciproce, în oglinzi paralele, de alunecări în zone limitrofe sau opuse au loc la nivelul instantaneului pastelist („Marea oglindește cerul și zeii //Însă

pecărușii cred în vapoare /Nu le pasă /De zii cerului //Eu arunc cu pietrele-n valuri /Și privesc /Cum se joacă timpul cu luminile“ (*Marea*), la nivelul momentelor de conștiință, ca în frumoasa poezie *Gândul și inima* („Gândul e de aceeași natură cu soarele /Luminează în umbre // Lumea ar trebui trăită cu inima /Numai inima poate să simtă /Ceea ce gândul nu-i în stare să vadă //Însă fără gând /Inima vede umbrele mari /Chiar și atunci departe de țintă /Și cade în flăcări /Și arde“) sau la nivelul mai liniar al surprinderii procesului relativizator al aparenței/disparenței („Această față este fața altei fețe /Această față este fața altei fețe /Această față este fața altei fețe /Lumea se învârtă beată de parfum“ — *Minciuna*).

Fețele ce glisează pe alte fețe pregătesc spectacolul lumii ca teatru (al absurdului), al crengiului lămpi pe dos, convenționalizate, automatizate, birocratizate: „Copiii nu mai au unde să se joace /Șerpi liberi în parcuri /Hoți împopoțonați cu medalii /Salutați ca niște învingători olimpici /Telefoanele sună pustiu la poliție /Poliția este la cafea /Suflete reci la putere /Croiesc legile și viitorul /Făina trece, tărâțele rămân /Minciuna ridicată la stare de cultură /Justiția mătură străzile cu morala /Morala vinde nasturi vechi în iarmaroace /Adevărul doarme obiectiv / Pe drumuri de lauri /Doar racii mai înaintează“ — *Pe drumul de lauri*.

Paradoxismul miloșian culminează într-o combinație ciudată de esență modernă a demiurgismului cu satanismul, însuși actul creativ apărând nu doar ca o acțiune de facere pozitivă, liniștită, ci ca o acțiune de vrăjire a existenței, de învăluire în cuvinte, de spunere a gândului „pe jumătate“, de exorcizare a nimicului: „Bate apa în puiă /Taie frunză la câini /Spune-ți gândurile doar pe jumătate /Lasă pe alții să rezolve problemele //Vrăjește existența /Împodobește adevărul /Învăluiește în cuvinte /Umblă pe vârfuri //Mare este / Doar cel ce nu se vede“ (*Bate apa*).

În *Tauri și melci* apare o lume kafkianizată, închisă în sine în propriul „castel“, plină de birocrăți, tehnocrați și psihocrați, de specialiști în vorbe și în cifre care „pictează curcubeie în birouri și încuie adevărul în sertare“, o lume în care „stâlpul metafizic putrezește“ și în care este de fapt o lume cu temeiurile morale surpate, cu rolurile și imperatiue inversate: „Șoimii nu mai atacă șoareci /Acum vânează oameni /Veverițele lovesc copiii cu castane /Fiecare frunză ascunde un microfon /Agenții secreți / Cârțițe ce sapă în suflete /Restaurantele sunt pline de inimi /Necate în pahare /Îndrăgostiții /Nu mai au comun decât patul /Ideile fug de ploșnițe

/Zâmbete dulci /Aruncă cuțite pe la spate /Umanismul barbarie
zâmbitoare /Doamne, /Sunt singur ca luna /Pe masa imensă a apelor /
Cei tari sunt primii care cedează“ (*Zâmbete dulci*).

Sentimentul singurătății se accentuează, se transformă într-o toropeală ontologică, după expresia poetului însuși, răul moral ia formă de rău existențial. Ion Miloș nu are, evident, mijloace pentru a surprinde o asemenea imagine satanistă a lumii și se limitează fie la constatarea amară a golului, instaurat de secătuirea omului și naturii și de lipsa de legătură a gândurilor cu realitatea, sau la sentința moralizatoare: „Ce-i trebuie omului cap? /Peștele de la cap se-mpute /Ce-i trebuie omului limbă? /Toată pasărea pe limba ei pierde /Ce-i trebuie omului nas? / Oricum nu-și simte prostia /Ce-i trebuie omului minte? /Computerul gândește mult mai bine /Ce-i trebuie omului inimă? /Bate cât bate și odată stă“ (*Ce-i trebuie omului*).

Formula imprecativ-etică apare uneori mai nuanțată, ironia obținând substrat filozofic, iar lumea apărând ca un spectacol al „punctelor de vedere“. Paradoxismul e aici buf-intelectual, luând înfățișarea unui teatru de idei ciudate: „DUMNEZEU: Credeți că sunt — și sunt /Fericiti cei ce nu mă văd; ȘARPELE: Păcătuți și veți afla adevărul; PROMETEU: Furați /Și se va face lumină; ULISE: Rătăciți /Și veți găsi locul; /SOCRATE: Beți otrava /Și lăsați minciuna în pahar; /SPARTACUS: Treziți balaurul /Și va cânta libertatea; /FEMEIA: De ce nu iubesc boii? /De ce nu lucrează taurii?; /JIDON JUAN: Păcăliți /Fără momeală nu se poate prinde pește; IISUS: Faceți bine /Și veți ajunge pe cruce; /DIAVOLUL: Numai femeia să rămână femeie /Și totul va fi în ordine“ (*Zece puncte de vedere*).

Ion Miloș este un paradoxist și în lirica de dragoste, unde Eros are o tolbă din care săgețile pot să zboare în diferite direcții. Ele învigoarează spiritul, dar și îl toropesc, îl contaminatează cu boala incurabilă a atașamentului de ființă concretă, stimulează setea de împlinire, dar aduce și fiorii trecerii și morții. Ca în întreaga lirică modernă, Eros se întâlnește cu Mors, alimentând sentimentul înălțător al cosmicului revărsat în senzații („Tu ești taina /Ce ține viu focul iubirii /În linia vieții /Din inima mea /În ochii tăi /Cerule mângâie marea //Soarele apune în corpul tău /Floare cosmică /Ce luminează la întuneric“ — *Tu ești taina*), dar și sentimentul degradant al neantizării prin intrarea în zona umbrelor și a sunetelor disparente („Noi ne iubim /Din când în când sâmbătă noaptea /Să nu pierdem ce-am agonisit /Însă vioara /Nu mai cântă în simțurile noastre /Nu mai auzim decât sunetele /Pe cale să dispară“ — *Umbre*).

lubirea pură și ideală de esență romantică se transformă sub presiunea timpului și a cotidianului materializat într-o „dragoste cu pietre scumpe /Pe care (iubita) le vinde cu succes /În pat și la piață“. De aceea, iubita este chemată într-o zonă pură a idealității, departe de Aici-ul subjugător și „aproape de izvoare și Dumnezeu“.

lubirea intră într-o zodie a schimbărilor capricioase, iubita înflorind în lucruri, fiind un cerc ce mereu se învârteste și neputând urma sfatul iubitului de a zbura spre cerul purității dintâi. Iubirea este, în definitiv, „drama luptei împotriva timpului /Viața închisă /Între doi dușmani ireductibili /Cunoașterea și Veșnicia“. Odată intrat pe tărâmul dragostei, poetul rămâne singur ca și pe drumul predestinat al cunoașterii, veșnic reluat.

Nunta sfârșește tragic: născută din coasta visului poetului, iubita devine „soare al minciunii“ și drumul nunții se frânge în neantul necunoașterii („Dragostea Căsătoria Fericirea /Totul este hermeneutică /Unități maxime ale necunoașterii“, conchide poetul în atât de paradoxalul poem *Nunta*). O senzorialitate de frageziuni matinale se întâlnește contrapunctic, la Miloș, cu o senzorialitate aspră de flori sălbatice peste care răbufnesc vânturile reci ale Nordului. Frigul se strecoară în însăși zona fierbinte a simțurilor nupțiale învâlvorate.

Demersul paradoxist al lui Ion Miloș transformă ontologia în deontologie și viceversa, el încercând mereu să convertească experiența existențială într-o experiență morală. Gândurile lui au caracter de sentință, iar *summa* gândurilor ia forma de catehism, de carte de învățătură care expune meseria de a trăi, o *ars vivandi*. Percepțiile se nasc ca perlele, printr-o rănire a conștiinței, inimii, sufletului, adică fixează, cum zice însuși poetul, răni ontologice: „Adevărul nu-i democrație /El este o rană ontologică /Precum mărgăritarul“, „Nu vă fie teamă /De sfârșitul lumii / Morții sunt cu noi“, „Înțelepciunea spune un cuvânt /Apoi te lasă să gândești /Prostia vorbește“, „Răsăritul și Apusul /Nu sunt decât născociri omenești /Soarele habar n-are de asta“, „Cărarea bătătorită /Bătătorește tălpile //Dictatura rupe coarnele /Democrația le tocește //Națiunile Mari au lumea /Cele mici — Națiunile Unite“, „Nu arăta ce crezi /Nu arăta ce gândești /Nu arăta ce iubești /Nu te arăta /Cine vrea să te vadă /Să te caute“, „Mai bine singur /Decât cu o grămadă de prieteni /Lacomii în poală /Mai bine flămând /Decât tronul de zdrențe de conștiință“.

Exercitat în asemenea definiții de filozofie stoică, în care cristalizează ardoarea etică ce-l marchează, Miloș poate configura cu multă ușurință

o hartă aforistică a lumii: „Suedia = Stână de îngeri ce mulg ghețarii / România = Valea plângerilor în floare /Iugoslavia = Marșul inimilor zdrobite /Germania = Muntele unde cresc rădăcinile fulgerului /Rusia = Biserica unde clopotele bat miezul nopții /Spania — Moara razelor de vânt /Italia = Perpetuum mobile al artei /Franța = Iubirea în sticle de vin /Anglia = Politica grădinilor suspendate /U.S.A. = Îmbrățișări cordiale de forță /China = Busola care arată ziua de mâine /India = Cuibul unde Nirvana face ouă /Japonia = Paradisul cutremurilor progresiste /Israel = Câmpia unde pasc caii apocaliptici //Lumea = A fost odată o poveste“ (*Lumea*).

În astfel de versuri gnomice se manifestă conștiința puternică a poetului că realitatea e realitatea absolută a lumii. De aceea în gândirea lui agitată, scindată tragic, plină de amar și rău existențial, intervine dreapta cumpănă românească. Imaginile de rouă ale lumii vin în schimbul imaginilor de lacrimă seacă, apocaliptică, echilibrul ființei mundane restabilindu-se: „Există un cer sub ierburi /Acolo vin gândurile dimineața /Să bea rouă //Se aude o taină /E muzica /Pe care doar cei învinși /O știu cânta /Când vântul devine mai tare /Decât vorbele //În ce să cred /Dacă nu în morții care învie /Și-n omul care merge pe ape“ (*Cerul de sub ierburi*).

Paradoxismul mилоșian sfârșește într-un catharsis mântuitor, peste versurile recente din *Cerul de sub ierburi* răsfrângându-se lumina lină și densă a esențelor de experiență trăită, poetul nemaiinteresându-se de veșnicia veșnică și nemaisimțind nevoia de a sta de vorbă cu Dumnezeu despre ea: „Acum prefer /Întâmplările simple și trecătoare /Dragostea soarelui /Pentru fereastra mea dimineața /Bucuria rândunicii /Ce-și regăsește cuibul la întoarcere //Nu mai opresc femei pe stradă /Să le spun că sunt frumoase /Nu mai arunc cu pietre în nori /Să le alung umbrele /Acum mă simt ca o pasăre /Obosită de bătaia propriilor aripi“ (*De azi dimineață*). O singură rază, o singură culoare, o simplă cădere de flori de cireș te face să simți că „viața curge cântând prin tine“ în ciuda faptului că „pe conștiința lumii /Dorm vipere aurii“. Între Dumnezeu măreț și Dumnezeu slab, umilit și răstignit poetul îl alege pe cel din urmă, drumul vieții trece gâfâind pe lângă iubiri, căci „Binele și răul se bat amical în coadă /Ura îmbrăcată în straie de iubire /Purici potcoviți trag trăsura vieții /Spre soare-apune înainte, mereu înainte“, dascălul adevărat acum nu mai este Søren Kierkegaard, ci Kierkegaard, care înseamnă în daneză cimitir.

Poetul își regăsește identitatea frustrată în resemnarea și în conștiința liniștită a datului determinist: „Eu nu sunt Iov /Să zac cu credința pe gunoarie /Nici Iisus să apun pe cruce /Sau Socrate să beau otravă /Nici Giordano Bruno /Să mă las prăjit pe rug /Să șlefuiesc lentile ca Spinoza /Să-nnebunesc ca Eminescu //Cu destinul /Nu te poți bate / /Lumea e așa cum e făcută /Să răspundă Dumnezeu“ (*Frunză verde*).

Despre datul nostru fatal poetul discută cu Mircea Eliade, meditănd asupra eternei reîntoarceri, cu Noica, pentru care ființa românească e „călduță“, căci „sub deal se află focul /Iar sub foc un izvor /Acolo se adapă rădăcinile veșnice /Ale ființei noastre /Un gând a aprins luminile spațiului unduit /Însă luminile se aprind pentru cei ce pot să vadă /Noi nu vedem nici paiul nici bârna /O coasă imensă cosește munții //Abia acum înțeleg /De ce s-a stins Eminescu atât de tânăr“ (*Sus la Păltiniș*).

Ne caracterizează un anume fel de a fi, diferit de al altor popoare, și acest fel de a fi s-a materializat într-o blândețe și o resemnare ființială: „Dacă Constantin Brâncuși /Ar fi fost francez /Ar fi sculptat un Arc de Triumf /Nu (*Poarta Sărutului*) //Dacă ciobanul mioritic /Ar fi fost neamț /Ar fi declanșat războiul mondial /Nu Nunta Cosmică //Dacă poporul român /Ar fi fost american /Ar fi scris basmul /„Omul cu pistolul în mână“ /Nu „Tinerete fără bătrânețe“ /și viață fără de moarte“ (*Dacă*).

Născut în Banatul sârbesc, având trei patrii („Eu am trei țări // Iugoslavia e moartă /România zace la spital /Suedia șchiopătează /Eu deschid ferestrele în larg“), dintre care patria lui strămoșească are și ea două țări („Pe una o cheamă România /Pe cealaltă, Republica Moldova“), definindu-se ironic ca fiind „plin de bani și de porniri imperialiste“, „un agent fără capătâi /Nu știe să-și trăiască traiul /Muncește ca un tâmpit și dă câștigul la impozit /Și la blonde suedeze“ și comparându-se „cu genii și cu sfinții“, Ion Miloș este unul dintre cei mai importanți poeți români care, alături de Nichita Stănescu și Marin Sorescu, a impus cu deosebită putere spiritul modernității și a promovat imaginea noastră culturală în lume cu multă dăruire, seriozitate și capacitate de a fi plurilingv, traducând în limba suedeză din română pe Eminescu, Bacovia, Blaga, Bogza, Sorescu, Blandiana, Jebeleanu, Dinescu, Vintilă Horia, pe Cioran în suedeză din franceză și traducând numeroși autori din fosta Iugoslavie și Macedonia (în suedeză) și în limba suedeză din sârbă și croată și viceversa.

MUGURI
1953

ANII MEI DE MUGURI

Anii mei de muguri
Anii mei de foc
De vis și descântec
Anii mei de cântec
Anii mei de joc

Anii mei de ruguri
Chinuți de doruri
Frământați de gânduri
Anii mei de juguri
Ce cântă pe lună
Ce lucesc la soare
Trandafiri de aur
Douăzeci la număr

Anii mei de muguri
Anii mei de foc
De vis și descântec
Anii mei de cântec
Anii mei de joc

URCUȘ

Căărui de soare
Spre mine din zare
Vin fără-ncetare
Să mă urc oare ?

Căărui de stele
Mă-mbie din noapte
Să mă urc poate
Cumva printre ele ?

MELCUL

Îndrăgostit de liniște și pace
Liber (în căsuța lui) să viseze-i place

Duce-n cornițe virginile lumini
Pe drumul în spirală înțepat de spini

Paște încet din vreme. Dar solemn
Sigilează viața cu tainicu-i semn

ANOTIMPURI

Primăvara mi-o petrec cu-ndrăgostiții
Vara zbor în gânduri mari - opuse
Toamna plec în excursii cu cocorii
Iarna rămân cu cărțile
Și caut adevărul dacă există în lume

IUBIREA

La început ai fost tremurător surâs și fugă
Speriată de inima mea ai fost

Mai târziu ai venit singură și semeață la mine
Să-mi paști nopțile și visele ai venit

Iar când flăcările s-au veștejit
M-ai lăsat obosit și gol în pârjolita pustă...

FILOZOFĂRI SIMPLE

Și noaptea asta o să treacă
Nu bate pe loc nici o leacă

Vântul rupe visele de mătase
Timpul fluieră. Nu-i pasă.

Doar câinii mai latră pe lună
Pâinea-i amară. Lumea-i nebună

ȚIGANCA

Sălbatecă-i ca furtuna

Cu obraji de noapte cu lună
Și cu ochi de soare
Țiganca vrăjitoare
De câte ori prin sat vineri
În jurul ei
Flăcăii se adună
Și la vreun loc nebăgat în seamă
O roagă
Să le ghicească soarta-n palmă.

Ea:

Le râde

Le cântă

Le descântă

Până-i deoache

Ei:

O umplu de bani și de păcate

LUNA

Ca o pisică galbenă
Adunată în jurul ei
Rotund
Stă culcată luna
Pe covorul din stelare abisuri
Și molcom toarce

ETERNA AURORĂ

1977*

* Aceste poezii au fost scrise între anii 1954—1958 și trebuiau să apară în 1959 la editura Libertatea din Vârșeț cu titlul *A venit un om*, dar care n-au văzut lumina tiparului din cauza îndepărtării mele în străinătate, 1959.

SECOLUL FERICIRII

Ce fericire
Să trăiești în secolul acesta fericit

Știința te învață să trăiești ca zii
Câte vitamine să mănânci
Câte ceasuri să dormi
Cum să trăiești și să mori sănătos

Statul te apără de vecini
Și de alte fiare

Politica îți curăță capul de omizi
Și de alte larve dizidente

Biserica îți spală sufletul de păcate
Te binecuvântează
Și-ți arată drumul spre lumea cealaltă

LUMEA

Oameni la stânga, oameni la dreapta
Homo sapiens, homo faber, homo ludes, homo lupus
Supraomul, Omul nou, omul interplanetar, omul
număr

Omul ce râde, omul ce plânge, omul ce ucide
În numele păcii, în numele libertății
Omul ce construiește himere unde fabrică fericirea
Omul ce ridică nivelul de viață al omului
Omul ce seamănă monumente – morminte de flori
În numele iubirii, de la inimă la inimă
De la om la om
Oameni adunați, oameni scăzuți, oameni multiplicați
Oameni împărțiți
După culoare, după limbi, după credințe
După clase, după partide, după bani, după meserii
După haine, după gânduri, după vânturi
La stânga, la dreapta
Doar zâmbetul acesta este zâmbetul altui zâmbet
Și privirea aceasta este privirea altei priviri

OMUL

Plec pe stradă
Să întâlnesc Omul
Să-l salut
Dar nu întâlnesc decât:
Ingineri, țărani, medici, muncitori, soldați
Strada miroase a praf de pușcă

Intru grăbit să-l întâlnesc în cafenea
Dar nu văd decât:
Filozofi, poeți, fantome, negustori, femeile
tuturor
Și fum
Lume beată de o religie nouă

Ies, trec prin piețe și m-afund prin parcuri
Dar îmi apar doar:
Maimuțe, rațe, măgari, porumbei îndrăgostiți
O pasăre plânge grădina pierdută

Omul – nicăieri

FERIȚI-VĂ

Feriți-vă de oamenii
Care nu citesc nici o carte
Dar pretind că știu totul
Orice le poate trece prin minte

Feriți-vă de oamenii
Care au ochii lângă inimă
Ei nu văd decât ceea ce simt
Și spun tot ce au pe limbă

Feriți-vă de oamenii
Care-ți iau locul la plecare
Fața lor se vede doar în întuneric
Luminată de puterea vântului

NU-I SPUNE

Nu-i spune orbului
Nimic despre lumină
S-ar putea s-o vadă
Și să-și piardă imaginea
Despre lume

Nu-i spune surdului
Nimic despre muzică
S-ar putea s-o audă
Și să-și piardă imaginea
Despre lume

Lumea fără imagini
E moartea

CINEVA MĂ URMĂREȘTE

Cineva mă urmărește, iubito
Nu-i spune șarpelui unde mă aflu
M-am ascuns aici ca să plâng
Noaptea e plină de inimi tăiate
Oamenii se îmbrățișează lovindu-se

Aceasta nu-i lumea trandafirilor albi
Alianțe mari de forțe și polen
Unesc popoarele dezbinându-le
Și fiecare speranță e o lacrimă
Și fiecare pas e rătăcire

VIZIUNI DE MIEZUL NOPTII

Închid ochii
Și durerea galbenă a zilei se vindecă

Un savant cu cap de plumb
Plânge cu sămânța universului în palmă

Cineva fură stelele din mărul somnului
Și dansează-ntr-un picior
Un avocat
Care a uitat cum îl cheamă
Explică bufnițelor logica timpului mort

Luna și-a făcut drum spre mare
Și cade

Deschid ochii
Lumea încă doarme cu fundul în sus

FRIGUL

Aș vrea să fiu orice în noaptea asta
Numai eu să nu fiu
Încă nu sunt liber de principii și
Prejudecăți
Fac ce fac alții
Mă ascund de mine și de lume

Și cea mai frumoasă muzică
Îmi pare moartă

Nici aici nu se vorbește limba mea

Un fluture înghețat mi-a căzut pe buze
Mi-e frig

VIITORUL

A vrut omul să zboare – și zboară
Să cucerească miezul universului – și-l cucerește
Minuni după minuni

Într-o zi
N-o să ne mai cadă părul
Dinții n-o să se mai strice

Tehnica ne va duce în rai
Cu avionul

NICI LUMEA ASTA

Nici lumea asta nu e cea adevărată
Viața seamănă cu o mare ce zace
Omul nu mai e numit pe numele lui
Promisul rai se vede ca prin ape

Atomii explodează patetic în metafore
Poeții caută drumul cu bățul
Stăpânirile ne zdrobesc cumplit și mint
Marile virtuți strigă: am învins

TAURI ŞI MELCI
1982

LUMEA MEA

Lumea mea
Nu este lumea optimiștilor
Orbii veseli de nepăsare
Nici o tristețe nu-i poate întrista

Inimi despărțite de conștiință
Umblă beți cu coasa-n mână
Și taie spicele din gânduri
Seamănă vântul peste lume
Și cântă mândri din pahare
Iar natura stă să moară
De boli și de otravă

Pesimiștii sunt creatorii

Cu microscopul în minte
Văd ce nu se vede
Fac pustia să-nflorească
Și ne duc la viață și lumină
La botezul dimineților înalte

TAURI ȘI MELCI

De ce nu văd și taurii cu vârful coarnelor
Ca melcii
De vreme ce au coarne?

De ce nu împung și melcii cu coarnele
Ca taurii
De vreme ce au coarne?

De ce nu se retrag în sinea lor și taurii
Ca melcii
Când le mângâi botul moale?

De ce nu lasă urmă în urma lor și taurii
Ca melcii
Când pleacă-n lume descântați?

VIAȚA ÎN MÂINI SIGURE

Politica a pus mâna pe soartă
Și leagănă lumea cu iluzii
Birocrați, tehnocrați, psihocrați
Scot luminile din ape
Și învață peștii cum să înoate
Doctori tobă de carte
Vindecă copiii de răs și fantezie
Și alungă evidențele la umbră
Specialiștii în vorbe și în cifre
Pictează curcubeie în birouri
Și încuie adevărul în sertare
Taocrații sperie oamenii cu sfârșitul
Preamărirea morții în numele lui Dumnezeu
Donjuanii patrioți și vedetele de showuri
Beau trandafirii de pe lună
Și împăunează realitatea cu fulgi
Probleme transformate în spumă
Doar negustorii mai știu ce e cultura
Viața în mâini sigure

PE DRUMUL DE LAURI

Copiii nu mai au unde să se joace
Șerpi liberi în parcuri
Hoți împopoțonați cu medalii
Salutați ca niște învingători olimpici
Telefoanele sună pustiu la poliție
Poliția este la cafea
Suflete reci la putere
Croiesc legile și viitorul
Făina trece, tărâțele rămân
Minciuna ridicată la stare de cultură
Justiția mătură străzile cu morala
Morala vinde nasturi vechi în iarmaroace
Adevărul doarme obiectiv
Pe drumuri de lauri
Doar racii mai înaintează

PĂDUREA

Pădurea nu-și vede arborii
Arborii foșnesc neputincioși în întuneric
Se aud suspine în grădină
Sunt melcii care n-au putut să fie tauri
Filozofi învinși de negândire
Caractere de piață
Măsoară cultura cu dobânda
Nu produci, nu ai valoare
Stâlpul metafizic putrezește
Câțiva pumni bat în pământ
Viermii se pregătesc să iasă
Împărăția roză a pomilor sterpi
Omul – om nu mai există
Buchet parfumat de atitudini
O, conștiință, apă stătută
Cum să ies
Din eternitatea asta de groază
Cum să mă apăr?

ZÂMBETE DULCI

Șoimii nu mai atacă șoareci
Acum vânează oameni
Veverițele lovesc copiii cu castane
Fiecare frunză ascunde un microfon
Agenți secreți
Cârțițe ce sapă în suflete
Restaurantele sunt pline de inimi
Înecate în pahare
Îndrăgostiții
Nu mai au comun decât patul
Ideile fug de ploșnițe
Zâmbete dulci
Aruncă cuțite pe la spate
Umanismul barbariei zâmbitoare
Doamne,
Sunt singur ca luna
Pe masa imensă a apelor
Cei tari sunt primii care cedează

NIMIC NU S-A SCHIMBAT

Nimic nu s-a schimbat în lume
Mărul e tot măr
Și șarpele e șarpe
Grâul seamănă cu cel din anii trecuți
Piatra e ceva mai moale
Dar e încă piatră
Cuvântul e ca la început
Lumină zdrobitoare
Cei ce nu pot să fie
Îi fac pe cei ce sunt
Hamlet tot mai caută adevărul
Ofelia plânge nebună
Dragostea nu-i mănăstire
Omul nu se mântuiește, Doamne!

CEA MAI BUNĂ DINTRE LUMI

În cea mai bună dintre lumi
Bunăstarea se admiră în oglindă
Și aruncă gândurile în baltă
Viața pune pietricele în ceașca de cafea
Oamenii beau fericiți
Aromând –
Iluzia se face realitate

Libertatea
Se plimbă pe stradă în mașini de poliție
Crucile înfloresc în cimitire
Capete ridicate
Tăiate de sabie
Fericiți cei ce tac

Un greiere din ziduri cântă
Dincolo de nori
Cerule e mereu albastru
Însă ce nu se vede nu există
Ce nu se vede nu există

BUNĂSTAREA

Atâta gol în lumea bunăstării
Oameni secați de singurătate
Se hrănesc la farmacie
Și se tem să fie veseli
Copii bătuți la cap
Își caută părinții la tribunale
Părinții nu mai văd pe unde calcă
Și merg pe două cărări ca la beție
Melci morți în paturi
Îngerii vând dragoste pe trotuare
Îndrăgostiții se privesc cu ochii închiși
Suflete hăituite de lucruri
Tinerii cu mintea frântă
Țipă să nu se rățăcească
Nepăsarea atârnă moral ca o floare ofilită
Justiția nu mai ucide
Oamenii se omoară singuri cu fericirea
Și fac istoria cu familia și cu venitul

CIVILIZAȚIE

Mamele nu mai au timp să fie mame
Moțăie triste în birouri
Și bat viața la mașină

Copiii beau lapte din biberoane
Și văd lumea prin sticlă

La școală nu se mai învață etica
Ci tehnica sexuală și marketingul
Pedagogia minunii industriale

Toropeală ontologică
Somnolență muzicală
Ceață și polei

MÂINE

Capitalismul refuză să moară
Secătuiește omul și natura
Scopul lumii
Nu poate fi banul și pușca încărcată
Societatea de consum
Cu zâmbet fin fardată
Fericirea ce supune

Socialismul
Nu mai știe cum să vină
Drumul nu se vede de fum
Gândurile n-au nici o legătură cu realitatea
Viața nu-i ospăț de vorbe și de cifre
Statistică de ouă și mașini
Socialismul
Este omul din carne și din oase
Libertatea vie pe masă

Restul
E mâine cu flori de păpădie în fereastră

ZECE PUNCTE DE VEDERE

DUMNEZEU:

Credeți că sunt – și sunt
Feriți cei ce nu mă văd

ȘARPELE:

Păcătuți
Și veți afla adevărul

PROMETEU:

Furați
Și se va face lumină

ULISE:

Rătăciți
Și veți găsi locul

SOCRATE:

Beți otrava
Și lăsați minciuna în pahar

SPARTACUS:

Treziți balaurul
Și va cânta libertatea

FEMEIA:

De ce nu iubesc boii?
De ce nu lucrează taurii?

DON JUAN:

Păcăliți

Fără momeală nu se prinde pește

IISUS:

Faceți bine

Și veți ajunge pe cruce

DIAVOLUL:

Numai femeia să rămână femeie

Și totul va fi în ordine

CE-I TREBUIE OMULUI

Ce-i trebuie omului cap ?
Peștele de la cap se-mpute
Ce-i trebuie omului limbă ?
Toată pasărea pe limba ei pierde
Ce-i trebuie omului nas ?
Oricum nu-și simte prostia
Ce-i trebuie omului minte ?
Computerul gândește mult mai bine
Ce-i trebuie omului inimă ?
Bate cât bate și odată stă

SUPĂ A LA OMUL

Stoarceți simțurile și instinctele
Spălați bine creierul
Clătiți gândurile
Condimentați iluziile
Curățați esențele
Umpleți urechile cu ulei
Sărați capul binișor
O ceapă în gură
Puțin piper în nări
Un ardei în fund nu strică
Astupați oala
Și lăsați totul să fiarbă
Apoi micșorați focul
Așteptați nițel să se răcească
Și supa a la Omul
Este gata.

Se servește cu muzică de Morcov

OAMENI PUSTII

Străzi goale
Case în uniformă
Oameni pustii
Adormiți în fața televizorului
O umbră
A ieșit cu câinele afară
Banii lucesc în loc de lămpi
O țeastă neagră a venit
Să admire drumul fericirii
Stelele se ceartă cu bufnițele
Singurătatea bate la fereastră
Ușile restaurantelor
Se închid și se deschid
Ca niște guri
Inima ar iubi
Corpul ar vrea să se culce
Mâine e zi de lucru

FII OPTIMIST

Fii cetățean cumsecade
Nu-i supăra pe zei
Iubește-ți patria ca pe tine însuși
Ține seama de opinia publică
Construiește fericirea
Nu-ți vârâ nasul în oala statului
Dă-i Cezarului ce-i aparține
Nu căuta nod în papură
Înțelege bine politica
Bucură-te de mărirea salariilor
De puterea de muncă
Cântă familia și onoarea
Fii optimist
Așa-ți vei salva capul de beznă
Și vei cuceri văzduhul

MORI

Mori pentru adevăr
Mori pentru libertate
Mori pentru dreptate
Mori pentru egalitate
Mori pentru patrie
Mori pentru Dumnezeu
Mori pentru onoare
Mori pentru bani
Mori pentru pace
Mori pentru idee
Mori pentru artă
Mori pentru o floare
Mori pentru un cui
Mori pentru un scaun
Mori pentru un bilet de autobuz
Mori pentru orice
Însă mori
Mori Mori Mori
Cine nu moare
Nu învie

CÂNTEC

Jos cu poezia
Privighetori și lună verde

Lumea a fost destul cântată
Lumea trebuie schimbată

Să ne batem

Viața fără de război e moarte
Istoria fără cimitire e goală
Cine moare pentru viață
Rămâne viu și după moarte

Să ne batem

Pușca să pocnească în ceașca de cafea
Rozelor de plastic să le punem spini
În luptă crește omul și mințile se coc

Să ne batem

VISURI

Dacă visezi că găsești bani
Înseamnă
Că vei pierde și banii ce-i ai
Mai bine nu-i lua

Dacă visezi că zbori
Înseamnă
Că poți cădea când nici nu te aștepți
Stai cuminte pe pământ

Dacă visezi că ești floare
Înseamnă
Că n-o să mai scapi de fluturi și albine
Rămâi cine ești.

Dacă visezi că mori și nu mai învii
Înseamnă
C-ai rezolvat problema spațiului vital
Și n-o să mai visezi

FLUIERĂ

Ridică degetul
Să vezi încotro bate vântul
Alege drumul cel bun
Și cu Dumnezeu înaintea

Singurătatea nu e pentru oameni

Nu te teme de balauri
De duhuri rele
De sirene

Legea e cu tine

Treci nemilos
Peste trandafirii îngropați
Și fluieră

La sosire
Te vor aștepta îngerii
Cu steagul în mână

AȘA MOARE TIMPUL

Iubești soția copiii țara
Muncești
Faci bani
Așa moare timpul și viața
Așa devin armăsarii
Cai cumiști de tracțiune
Și taurii boi bogați
Cumperi lucruri și vise
Anii trec peste tine ca norii
Frumos
Minunat

Deodată
Începe mărul să se strice
Și vântul să bată

Nu mai îndrăznești să privești îndărătul
Nu mai vezi nimic înainte
Cuiburi goale în jurul tău

Auzi lupii zădărniceii cum urlă
Să ai de toate și să nu fii nimic

Vrei să fugi de tine
De lume
De frunze

Nu mai poți
Ești singur

NUNȚI BOREALE
1984

VIAȚA PE ORBITĂ

Totul e în ordine
Standardul de viață se ridică mereu
Stelele vorbesc la telefon
Lebedele se culcă în parcuri cu motanii
Negresele cresc copii albi și-i scaldă
Copiii albi stau la soare să se înnegrească
Florile n-au decât o dorință
Să fie flori și să miroase
Fericire programată
Viața pe orbită
Numai ziua de lucru
Este mai lungă decât ar trebui să fie
Prețurile sunt peste măsură de mari
Locuințele sufocă
Oamenii nu mai știu să râdă
Și se sinucid
Lucrurile privesc cu ochii mirați
Bucuria muncii binefăcătoare

TREpte

De când cu atâta reciclare
Nimeni nu-și mai face meseria
Croitorii nu mai cos haine
Acum discută despre spații literare
Și neantul structuralist
Poetii explică în piață
Cum se fac acele de gămlie
Juriștii curăță pomii de omizi
Asasinii zâmbesc cu țigara în gură
Medicii mătură lenevia din birouri
Și le stropesc cu parfum de trandafiri
Femeile sunt la ședință
Revoluționarii reabilitați
Trăiesc retrași și blânzi ca melcii
Un pictor strigă de pe schele
Lumea nu se schimbă, Doamne !

REPETITIO MATER STUDIORUM EST

Poate că totul a fost spus pe lume
Însă nu totul a fost auzit
Mai spune și tu o dată
În numele libertății de expresie
Repetitio mater studiorum est

Păcat că adevărul nu e floare
L-am cunoaște după miros
Și nimeni n-ar mai muri pentru el
În numele libertății de expresie
Repetitio mater studiorum est

Totul trece și totul se repetă
Rana timpului sângerează și doare
Istoria amputează
În numele libertății de expresie
Repetitio mater studiorum est

EU SUNT PENTRU FIARE

Animalele domestice nu mă interesează
Eu sunt pentru fiare

Omul se trage din lup
Nu din maimuță
Homo homini lupus est

În junglă orice poate să crească
Pe asfalt nu crește nimic
Nici coarnele taurilor n-ar fi tari
Dacă ar vedea cu ele

Fă rău și te va ține lumea minte

Urcă vertical și râzi de sus
Peste câmpiile de trestii șovăitoare

SIMPLU

Omul-Om nu mă interesează
Prefer omul concret și social
Omul care știe să producă
Lucruri bune și folositoare:
Oale de noapte, trandafiri de plastic și popice
Omul real dintr-o bucată
Nu visătorii și idealistii
Care îmbată realitatea cu palavre
Sufocă îngerii cu suspine
Și lasă lucrurile încurcate
Soluția este tehnica, economia și forța militară
Ele înalță viața și salvează lumea de la moarte
Poftim: patru și cu patru fac opt
Opt înmulțit cu opt fac șaizeci și patru
Așa se construiește raiul: simplu, logic și real

TEHNICA

Tehnica nu strică lumea ci o face și-o ridică
Era de piatră, era de fier, era atomică, era informatică
Informație cognitivă maximă, risipă expresivă minimă
Scoți ideile cu burghiul și le azvârli în vânt cu macaraua
Faci din pietre floricele și din pene l'eau de vie
Pui cartela, apeși butonul și pe panoul de comandă
Al calculatorului electronic apar minuni după minuni
Lumea pusă în pentagramă nu discuții și slogane
Speli panoul cu privirea, ștergi memoria și cânti:
Siemens – Martin, interlock, pitch, go-devil
Așa se construiește lumea: viața călită în furnale

BIROCRATUL

Stă la masă cu ochii în dosare și îngrijorat
În ton cu Constituția societății de consum
Nu se pune niciodată împotriva vântului
Știe exact ce e rău și ce e bine
Este categoric, definitiv și impersonal
N-are porniri metafizice
Nici probleme de ordin sentimental

Frate – frate însă pilele sunt pe bani

Este cetățean cumsecade, soț și tată exemplar
Admiră puterea și ordinea ca pe sine însuși
Nu iese niciodată din cercul interesului general
Tot ce face este bun, util și perfect uman

MAȘINA

Eu mașină
Tu mașină
El mașină
Ea mașină
Toți mașină
Toți bogați
Toți fericiți
Vedem – nu vedem
Gândim – nu gândim
Trăim – nu trăim
Trecem repede
Suntem mașini
Eu mașină
Tu mașină
El mașină
Ea mașină
Toți mașină

MĂ GÂNDESC LA OAMENI

Mă gândesc la oameni
Și pun mâna pe secure
Omul este singura creatură
Care omoară ce iubește
Jură dragoste și prietenie
Dar trădează și distruge
Face rău din lăcomie
Și ucide din plăcere
Animalele nu-și lasă puii
Nepregătiți pentru viață
Nici păsările
Până ce nu pot să zboare
Numai oamenii își bat copiii
Divorțează și dispar

TRĂIESC ÎNTR-O LUME

Trăiesc într-o lume modernă și civilizată
Am bani, am casă cu piscină
Copiii au de toate
Un satelit e singurul lucru ce le mai lipsește
Magazinele, banca, poșta, farmacia
Se află doar la câțiva pași
Biblioteca, școala, teatrul și spitalul
La câteva minute cu mașina

Totul e perfect și la îndemână
Numai de oameni sunt departe și de mine

HOMO CONSUMENS

Toamna a coborât pe neașteptate în oraș
Cu pantofi, eșarfe, rochii, mănuși
Raglane, taioare, pălării
Articole moderne
Specifice sezonului autumnal
Magazinele universale
De confecții și galanterie SUFĂRZAC
Vă oferă frumusețe
Hainele îl fac pe om
Cumpărați și vă îmbrăcați
Vin ploile și frigul
Și bobocii rămân nenumărați

ISTORIE

Totdeauna a existat o cetate
Pe care nici o armată n-a putut s-o cucerească
Totdeauna a existat un om
Pe care nici o putere n-a putut să-l corupă
Însă până acum
N-a existat nici o armată să nu fi fost bătută
Și nici o putere să nu se prăbușească

O ALTĂ LUME

O altă lume am visat
Adevărată ca o dimineață verde de soare
Frumoasă ca un zâmbet de copil

Însă ne-ai făcut, Doamne, lupi
Cu fețe surii de îngeri
Și cu duh vesel de maimuță

Să construim sisteme roșii de cuvinte
Himere mari și industrii
Să zburăm pe aripi nucleare spre soare apune

STRIGĂTURĂ

Frunză verde de eroi
Ce-ar fi lumea fără noi
Oile fără măgari
Dragostea fără curvari

Vai de capul fără zile
Și de viața fără pile
De picioare fără coate
De istorii fără roate

Frunză verde de morală
Lumea asta nu-i normală
Frunză verde noapți de bal
Răutatea n-are mal

DIALOG

Dacă trebuie să alegi
Între iubire și viață
Ce alegi ?

Iubirea

Dar atunci cum să mă iubești
Dacă nu mai ești ?

Cu sufletul

VIOARA NEFĂCUTĂ

În Suedia m-a adus dragostea
Ursita de a fi altul

Am dat poezia
Și-am ales familia
Această vatră parfumată de iluzii
Bucuria lucrurilor înmulțite

Nu există fericire sus la vulturi
Mi-am zis
Tot ce este
Crește de jos
Din pământ
De sus
Vin doar căderile

Nu-mi mai pasă de Hegel
Nici de imperativul categoric
Cine se mai gândește la izvor
Când se scaldă în mare

Adevărul meu a fost dragostea
Această rană ontologică
Floare în sânge beat

Așa începe conflictul meu cu soarta
Căderea în oglindă

Și lemnul a rămas lemn
Vioară nefăcută

INVITAȚIE LA O MASĂ DE APE
1985

INVITAȚIE LA O MASĂ DE APE

Cineva m-a invitat la o masă de ape
Și mi-a dat să beau tot felul de ape:
Apă dulce, apă tare, apă vie, apă grea,
Apă gazoasă, apă neagră, apă chioară, apă
distilată
Apă coca-cola, apă-bere, apă-vin, apă-țuică
Numai apă de băut – nu
Apa potabilă nu mai este potabilă
Apele științifice asigură sănătatea și viața
Viitorul programat
După câteva ore m-am îmbolnăvit de sete
Și-am plecat acasă – poluat

DACĂ ADEVĂRUL NU EXISTĂ

Dacă adevărul nu există
Și dacă totu-i relativ
Înseamnă că toată lumea minte
Și că totul e permis

Oamenii nu mai știu în ce să creadă
Fără perspectivă
Nici o speranță nu se coace
Nici în iad nici în paradis

DUMNEZEUL-OM

Ce i-a îndemnat pe oameni
Să-i pună barbă și mustață lui Dumnezeu
Să-l facă om
După chipul și asemănarea lor
Numai ca să-l poată scuipa și înjura
Dacă nu se comportă
După placul și voia lor
De atunci Dumnezeu nu mai e Dumnezeu
Duhul tămăduitor al cuvântului dintâi
Și lumea nu se mai poate vindeca de răutate
Nici de prea amar
Nici de prea alean
Nici de păcate

OAMENII URĂSC CE N-AU

Oamenii urăsc ce n-au
Mincinoșii urăsc adevărul
Meschinii – mărinimia
Strâmbii – dreptatea
Silnicii – libertatea
Murdarii – puritatea
Mediocrii – genialitatea
Ura urăște iubirea
Și cu vorbe dulci de mângâiere
Fac din neputința lor putere
Și cu vergeaua lor ocultă
Dau în cei ce nu ascultă
Și când satana, când un drac
Ne conduc din veac în veac

OAMENI, PĂSĂRI, FLORI

Florile sunt mai cuminți decât oamenii
Ele nu se mândresc cu parfumul lor
Ele înfloresc pentru a înflori
Nu le pasă de părerea grădinarilor

Păsările sunt mai falnice decât oamenii
Ele nu se închină la chipuri cioplite și necioplite
Ele cred în zborul lor
Nu le pasă de furia furtunilor

CUVINTE

Lumea e făcută din cuvinte
Îngeri orgolioși cu două fețe
Bun – Rău
Frumos – Urât
Dragoste – Ură
Adevăr – Minciună
Democrație – Dictatură
Lumină – Întuneric
Neofascism – Neorasism
Neocomunism – Neoimperialism
Ațâțătorii războiului – Dușmanii poporului

Toate căderile vin din cuvinte

Cuvinte ce taie și spânzură
Printre rânduri
Pe sub rânduri
Peste rânduri

În rânduri
Doar copiii mai știu să se exprime

BEAUTIFUL PEOPLE

Privesc la televizorul color
Serialul american de mare succes
Dallas

Viața contului la bancă
Cultura cu paharul în mână
În loc de carte

Beautiful people !

Afacerile pasc iarbă ca vacile
Și fată bani

Suflete doborâte la psihiatrie
Așteaptă să treacă prin urechile acului
În rai

VIAȚA

Că unii mănâncă pâine, iar alții friptură
E o chestiune de gust și de cultură.

Că unii beau vin, iar alții bere
E o chestiune de tradiție și de plăcere.

Că unii fac bani, iar alții poezie
E o chestiune de estetică și de economie.

Că unii ne slujesc, iar alții ne poartă
E o chestiune de noroc și de soartă

OUĂ CĂZUTE DIN CUIB
1985

GASTARBEITERII

În orașele bunăstării
Gastarbeiterii se sting de nedreptate
Sclavii moderni ai lumii în ruină
Creaturi fără valoare
Cetățenii nimănu
Singuri cu singurătatea
Fără visuri și dorinți
Suflete fără speranță
Bătuți de ură și de legi
Ca și cum ei n-ar fi oameni
Ca și cum ar fi nimic
Scoși din grai și din viață
Ovă căzute din cuib

STRĂINII

Noi iubim străinii
Cum ne iubim strămoșii
Păcat că nu seamănă cu noi
Au mintea îngustă
Văd totul pe dos
Nu știu să vorbească
Abia gândesc
Visează numai femei
Nu lucrează
Trăiesc din milă socială
Fac pe grozavii
Mint și fură
Scuipă pe iarbă
N-au puncte cardinale
Vin mereu nepoftiți

Trebuie opriți

NU SUNT

Nu sunt cuc
Nu-mi pun oul în inima altuia
Nu sunt șarpe
Nu mușc pe cel ce calcă pe umbra mea
Nu pun mâna pe cuțit
Când mă gândesc la bani și glorie
Capitalul meu este poezia
Iar cu poezia
Nimeni nu umple băncile cu aur
Nu sunt birocrat
Mâna mea tremură peste apele vii
Ale sufletului

Atunci de ce-mi tăiați crengile
De ce-mi bateți piroane în palme
Dacă nu vă plac poezii
Scoateți pistolul și trageți
Căci și eu știu să tai firul în patru
Să scot apa din piatră
Să sictiresc sfinții și zeii
Și încă multe alte grozăvii

PROCES DE ÎNSUȘIRE

Mie nu-mi place peștele lutfisk*

Mie nu-mi place peștele lutfisk

Mie nu-mi place peștele lutfisk

S-a stins o lumânare

O să mănânc pește lutfisk

* Pește care se servește tradițional de Ajunul Crăciunului în Suedia

DIVORȚ

Sunt sătul de tine
Te-am înghițit destul
Dispari
Iubesc pe altul
Înfloresc
Dragostea nu e robie
Străin împruțit
Nu ești bun de nimic
Ai pleavă în cap
Copiii sunt ai mei
Și banii și casa
Du-te de unde ai venit
Nu uita pensia alimentară
Dragostea costă

FRUNZĂ VERDE

Frunză verde flori de lună
Egalitatea nu-i minciună
Până acum din ou de cuc
N-a ieșit nici un haiduc

Frunză verde flori de spumă
Fraternitatea nu e glumă
Omul vechi cu omul nou
Fac război pentr-un ecou

Frunză verde flori de rază
Libertatea nu-i o frază
Plânge piatra că nu-i gheață
Și rățoiul că nu-i rață

PEDAGOGIE

Aşa-i. Nu-i aş.
Aşa-i. Nu-i aş.
Aşa-i. Nu-i aş.
Aşa-i. Nu-i aş.
Aşa-i. Nu-i aş.
Aşa-i. Nu-i aş.
Aşa-i. Nu-i aş.
Aşa-i...
Aşa-i...
Aşa-i...
Aşa-i. Aşa-i...

URA

Nimic nu rănește sufletul
Mai puternic decât ura
De aceea există atâtea invalizi

AMURGUL FRUNZELOR
1993

LA MOSCOVA CA ȘI LA WASHINGTON

La Moscova ca și la Washington
Idei optimiste țin oamenii de mână
Și făgăduiesc Binele și Pacea
Portocale vesele și trandafiri aurii

La Moscova ca și la Washington
Muncitorii nu mai luptă pentru libertate
Acum vor confortul și fericirea personală
Mor în fiecare seară de oboseală
Dar își închipuie că trăiesc
Numai pentru că se scoală
În fiecare dimineață
Și pleacă la muncă
Cu inevitabilitatea istorică
A utilității înțelese pe buze

La Moscova ca și la Washington
Oamenii dorm cu frica sub pernă
Dar cred în dragoste și progres

SI VIS PACEM PARA BELLUM

Totul e frumos și bine
Oamenii își spală fața cu lumină
Pacea defilează pe străzi cu armele în mână
Si vis pacem para bellum

Doar viața
Este tot mai slabă
Mai neagră
Mai frântă
Moartea e flămândă
Și rupe nemilos din ea

De altfel totul e frumos și bine
Oamenii își spală fața cu lumină
Pacea defilează pe străzi cu armele în mână
Si vis pacem para bellum

Într-o zi n-o să mai existe războaie
Din cimitire vor crește stalactite mari de flori
Corabia istoriei necrofile
Va duce omenirea spre lumea de apoi

Și totul va fi frumos și bine

POESIA NON MUORI

Astăzi există în lume
Peste o sută de tone
De material exploziv pe cap de om
Câte miligrame de poezie există
M-a întrebat un colonel
Viața se apără cu armele
Nu cu versuri umaniste

Astăzi un fotbalist costă milioane de dolari
Cât costă un poet
M-a întrebat un director de bancă
Nu dăm credit pentru poezie
Dumnezeu ajută doar pe cei ce au

Fericit sau nefericit
Moare omul orișicum
M-a sfătuit un psihiatru
la medicamentele liniștit
Tempus dolores tua debet

Poesia non muori

FERIȚI-VĂ

Feriți-vă de oamenii care nu pot să zboare
Ei nu pot merge decât duși în spate
La țintă te lasă singur cu spinarea frântă

Feriți-vă de oamenii care se joacă cu săbiile
Ei nu se lasă până nu se taie
Viața lor este moartea fără urmă și urmare

Feriți-vă de oamenii mărunți
Ei nu vă admiră când ridică fruntea să vă vadă
Ci caută să vă aducă la numitorul lor comun

NEPUTINȚA CERULUI

Dumnezeu s-a plictisit să mai facă minuni
Zace părăsit pe muntele Raiului pleșuv
Privește mirat cum apele ruginesc în izvoare
Cum îngerii se joacă cu șerpilor la umbra pomului oprit

Nu mai are puteri să stăpânească
Dar încă mai crede în oameni
Deși omul îl minte și-l înșeală
Și nici o femeie nu vrea cu el să se cunune

LUMEA CEALALTĂ

Există oameni care vor să moară
Și să învie
Să ne povestească cum arată
Viața de apoi

Însă până acum
N-avem nici o mărturie
Toți care s-au dus
Nu se mai întorc
De frică
Să nu-l supere pe Dumnezeu

Și lumea se învâртеște oarbă
Crede în ce nu vede

RAIUL

În rai toate florile pot să înflorească
Însă toate trebuie să aibă același miros

Îngerii curăță sufletele de omizi și de duhuri rele
Dau la o parte tot ce vine din altă parte

Din Pomul cunoașterii se aude o privighetoare:
Vai de cel ce crede în alt Dumnezeu

CINE SE TREZEȘTE

Cine se trezește
Și încă mai crede în iubire
Vai de inima lui

Cine se trezește
Și încă mai crede în adevăr
Vai de capul lui

Cine se trezește
Și încă mai crede în oameni
Vai de viața lui

IUBIREA ȘI ALTE IUBIRI
1993
și
CERUL IUBIRII
1998

MARIA

Dumnezeu ți-a dat totul
Să te faci mai frumoasă decât frumusețea
Să te înalțe mai sus decât înălțimea

Te văd
Și mă gândesc
Că iubirea este sufletul
Parfumul infinitului în pădurea cerului

Te privesc
Și văd iubirea crescând
Din surâsul tău
Muzica curcubeului dimineța

Mă învârtesc ca floarea soarelui
În jurul corpului tău
Veșnic pom în floare

* * *

De când te-am cunoscut
Nu mai simt timpul că trece
Tu ești speranța îmbrăcată în haină de mireasă
Numele după care mă ascund
Fără tine nici o clipă nu e adevărată
Din tine cresc și sunt

* * *

Tu care vii în fiecare noapte
Și-mi păzești visele
Te trezești în fiecare dimineață
Să-mi povestești
Despre umbrele somnoroase ale apelor
Dacă tu n-ai fi
Ziua n-ar mai ști
Cum să-mi deschidă pleoapele

* * *

Privește în jurul tău fără răutate
Admiră pasărea în zbor
Nu întreba peștele de unde bea apă
El știe să înoate și ajunge
Crede în tot și așteaptă
Nu întotdeauna toamna se culeg fructele
Există și toamne cu muguri
Căci timpul e mereu același
Doar ceasul se învârtește și oamenii trec
Dincolo de ziduri nunta e încă posibilă
Speranța e sămânța coaptă la amiază

* * *

Hai să ne jucăm

Eu să-ți mângâi corpul
Cu flori de măr
Tu s-aprinzi razele
Din sufletul meu

Eu să-ți dau o rază
Tu să-mi dai un măr
Și-apoi să privim luna
Cum bea rouă
De pe buzele noastre

* * *

Tu ești lumina
Ce ține viu focul iubirii
În linia vieții
Din inima mea

În ochii tăi
Cerul mângâie marea

Soarele apune în corpul tău
Floare cosmică
Ce luminează la întuneric

* * *

Vino
Să mă duci la botezul apelor
Unde se adapă mărgăritarul
Din scoica aurie
Și face ca lumea să semene cu surâsul tău

Vino
Să mă duci la crinul munților
Unde se spovedesc tainele
Iar luminile se nalță
De la suflet la izvor

* * *

Când vii
Se deschide cerul
Și grâul se coace

Când ești cu mine
Vine Dumnezeu să ne păzească
Nici un vis nu zboară-n gol

Când pleci
Vin zăpezile să cadă
Peste tot ce este viu și mort

* * *

Câteodată
Semeni cu un copil
Care udă jucăriile
Să le ajute să crească

Uneori
Semeni cu o câmpie
Acoperită de vise
Unde se adună culorile
Ce încă nu se văd

Din ce vrajă ești născută
În ce cântec să te caut
Trandafir alb de rai

* * *

Strălucesc pădurile
Când sufletul tău își arată frumusețea
Pe oglinda apelor

Și orele se opresc
Și cerul tace

Iubirea plutește deasupra noastră
Ca o melodie albă de vioară.

* * *

E atâta vrajă în vocea ta când spui
Că iubirea este o floare alb-mirositoare
Unde vin speranțele să se încălzească
În timpul glacial

E atâta lumină în vocea ta când spui
Că fericirea seamănă cu un sunet de lună
Într-o fântână fermecată
Unde ecoul soarelui bea apă dimineață

* * *

Ce faci tu în noaptea asta
Când zăpada
Îți scrie numele pe fereastră

Poate că asculți cum amintirea
Cântă cântecul
Pe care numai noi doi îl știm

Poate că te gândești la copilul
Ce înflorește ca un duh ceresc
În trupul tău

Sau poate că te rogi
Să mă aducă vântul
În poala ta

Ce faci tu acum
Albina mea polară

* * *

Te visez
Alergăm ca niște miei astrali
Prin câmpiile aurorei boreale

Mă trezesc
Soarele răsare din degetele tale
Și-mi cade în brațe ca o floare

Deschid fereastra
Zburăm la iubirile de sus
Unde Dumnezeu cântă la flaut

* * *

Dacă aş fi Dumnezeu
Ți-aş lumina faţa
Până devine
O grădină parfumată de vise

Numită Amintirea

Să-ţi repete numele
În fiecare dimineaţă
Ca pe o rugăciune
În sufletul meu

* * *

Dacă drumul va fi infinit
La tine voi veni
Cu muzica Aurorei în inimă
Să bem trandafirii albi de lună
Și să ne iubim
Până va apune timpul
Iar focul nu va mai cânta
La vioară

* * *

Iubește florile
Pentru că sunt flori
Nu pentru parfumul lor

Iubește arborii
Pentru că sunt arbori
Nu pentru foșnetul lor

Iubește oamenii
Pentru că sunt oameni
Nu pentru măreția lor

Aceasta este iubirea:
O lampă aprinsă în noi

* * *

Noi ne iubim
Din când în când sâmbătă noaptea
Să nu pierdem ce-am agonisit

Însă vioara
Nu mai cântă în simțurile noastre
Nu mai auzim decât sunetele
Pe cale să dispară

Pune clanța la ușă, iubito
Vino să mai bem un pahar de vin
Și-apoi să stingem lumina

* * *

E rece inelul și cununa
Lumea seamănă cu un bar
Într-o duminică dimineața
Inimile dorm cu galbenii pe grumaz

Nu te mai gândi la orele ce trec
Timpul nu e bani
Timpul e sufletul
Însă sufletul e la spital

* * *

Soția a aprins o țigară
Și mi-a spus: divorțăm
Dacă e căsătoria sfântă
De ce sfinții nu se căsătoresc

Într-o zi
Femeile n-o să mai aibă nevoie de bărbați

Copiii se vor naște din
Spiritus Sanctus
În eprubetă
Fără fioruri metafizice și probleme
Ca îngerii

Vor crește la creșă după statistică
Și vor trăi științific
O viață cu garanție

* * *

Iubita mea
Nu mai vrea să fie muză
Inima ce bate în poezie
Roua de pe petala sufletului dimineăta

Cere dragoste cu pietre scumpe
Pe care le vinde cu succes
În pat și la piață

Poezia nu folosește la nimic
Separă logica de viață
Și duce inima de nas
Doar morții
Se mai iubesc de pomană – zice
Și-a plecat fără bun rămas

* * *

Aici nu se mai poate trăi, iubito
Viziuni tehnologice clatină lumile
Viața merge tremurând

Hai să urcăm pe munte
Să ne iubim pe stâncă
Aproape de izvoare și de Dumnezeu

* * *

E frig în pat

Iubita mea
Stă culcată
Și numără banii

E pustiu
Când oamenii nu mai au timp
Să se iubească
Iar viața dă înapoi

Să deschidem apele, iubito
Să curgă râmele din simțuri

* * *

În timp ce scriu
Iubita mea cască
Visează o dragoste nouă
Să răsără-n zori din rouă

Iubirea trăiește prin schimbare
Ca bobul de grâu prin spic –
Zice
Și mă privește cu mirare

* * *

Eu nu îmbăt viața cu vorbe dulci
Eu sunt pentru lei
Maimuțele nu mă distrează
Și de aceea iubita mea nu vrea să mă iubească

Eu privesc spre cer
Și-i zic: hai să zburăm
Însă iubita mea înflorește în lucruri
Ea este un cerc ce mereu se învârtește

* * *

Dragostea ta și dragostea mea
S-au iubit atât de mult
De nu s-au mai văzut

Dragostea ta și dragostea mea
S-au văzut
Și nu se mai iubesc

Dragostea ta și dragostea mea
Se urăsc atât de mult
De nu se mai văd

* * *

Iubita mea s-a trezit și mi-a spus:
Vino să ne iubim
Păsările nopții
Nu-mi mai zboară în poală
Să mă aprindă cu cântecele lor

Cine știe dacă mâine vom mai fi

Iubirea este
Drama luptei împotriva timpului
Viața închisă
Între doi dușmani ireductibili
Cunoașterea și veșnicia

* * *

Am venit dinspre soare
Să-ți aduc dragoste și lumină

Am furat de la altele
Să-ți dau ce n-ai avut
Sâni albi de munte
Cântec de vioară

Mi-ai luat dragostea
M-ai dezbrăcat de vise
Și-ai dispărut în pădure
Cu o lalea în mână

* * *

Am ales iubirea
Și-am rămas singur
Ca Tine, Doamne

Cine se mai gândește la iubire
Când fructele cad
Când se bea vin
Iar omul
Nu-i decât o unealtă

Buzele ce mă sărută
Mint
Cuvintele ce mă laudă
Mint

NUNTA

1

Soarele încălzește pupila mugurelui
Și-o deschide
Cu focul mi-ai deschis inima
Trecătoare blondă și nepăsătoare

De unde ai știut
Că ești născută
Din coasta visului meu
Că ești muzica
Ce de vecii
Cântă-n mine prezența ta viitoare

2

În timp ce ne iubeam
Cineva a furat luna
Și-a umplut cerul cu fluturi

Vântul a rupt spicul visului
Vorbele se ceartă cu amintirile
Vioara cu arcușul

Nu se mai vede
Drumul Nunții

3

Inima mea
Nu mai vindecă boli
Nu mai am ochii printre stele
Mi s-a frânt coloana din suflet
Nu mai știu ce iubesc
Ființa ta, Suedia
Sau femeia visului din mine
E frig iubito
Nordul și sufletul
Banii lucesc în loc de soare
Singurătatea sângerează
Oamenii mai săraci ca obiectele
Așteaptă pensia și întunericul

4

Ceasornicul de la biserică bate miezul nopții
Cel de la tribunal arată ora unu
Toate cuvintele ne neagă
Tu nu vezi marea când marea nu e
N-auzi muzica în pahar
Ești veselă numai când spun nimicuri
Gândurile te supără
În ochii tăi cerul și nepăsarea
N-am putut deveni Noi
Nu se mai vede drumul pe care l-am căutat
Marile adevăruri au rămas la Sorbonna
Idei răsfirate în cafenele
Dragostea Căsătoria Fericirea
Totul este hermeneutică
Unități maxime ale necunoașterii

5

Ai fost fără nume
Și-am dat formă și suflare
Am făcut din tine punctul meu de vedere
N-ai știut să te deschizi
Femeie instituită
Zâmbet statistic
Cum ai putut ascunde
Atâta gingășie în ură
M-ai despuat idee cu idee de mine
Fără să-ți pese
Că frumusețea trece
Că orele rămân pustii
Nimic n-ai lăsat
Nici măcar iluziile copiilor
Mi-ai furat vara
Spicul minții unde se coc destinele
Și-ai pus în loc
Măruntele și dulcile tale capricii
Nu m-ai lăsat să trec
De la frunză la rază
Ai ridicat închisori în jurul meu
Când n-am mai putut sta în picioare
Mi-ai distrus lumea

6

Dispari din viața mea
Din lacrimi
Din sânge
Din paharul cu apă
Cuvinte amăgitoare țipă-n amintiri

Floarea nunții sângerează în farfurie
Dispari din cărțile mele
Din lucruri
Din icoane
Trecutul
N-a fost decât un soare de minciună
Nu mai există
Nici da nici nu
Ninge pe cunună

7

Nunta
Ar trebui făcută
La despărțire
Nu la masa cu dar

EVOLUȚII

Oamenii se întâlnesc
Se iubesc
Fac copii
Nu se mai iubesc
Și se despart

Apoi vine altul
Apoi vine alta

Copiii cresc
Se întâlnesc
Se iubesc
Fac copii
Nu se mai iubesc
Și se despart

Și iată așa
Lumea se înmulțește
Din veac în veac
Bubă fără leac

DRAGOSTE CALDĂ

„În Suedia nu există dragoste“
Mi-a spus o suedeză
E prea frig

Dragostea cere căldură
Multă căldură

Astfel pleacă ea în fiecare vară
Undeva unde e cald
Și visează, visează

Când se trezește
Dragostea nicăieri

Apoi se gândește
Se tot gândește

Dragostea e ca apa
Îngheață la frig
Se evaporă la căldură

DRAGOSTE PLATONICĂ

Nu-mi place dragostea platonică
E ca apa distilată
Nu e bună de băut
Mi-a spus o femeie cu gât de aur
Dragostea adevărată
În pat se arată
Nu în vârf pe Himalaia
Numai impotenții
Fac pe popii și poeții
Dragostea nu mai e mit

Șaptezeci la sută
Din bogăția Statelor Unite
Se află în mâinile femeilor

Avere câștigată cu iubire
Nu cu Platon și Shakespeare

DRAGOSTE PE APĂ

Ori de câte ori întâlnesc o femeie frumoasă
Îmi lasă gura apă

Mă arunc ca o torpilă în apele ei teritoriale
Și nu mă las
Până nu-i cuceresc toate malurile

O îmbăt repede cu apă rece
Și ne scaldăm
Ne scaldăm
Ne scaldăm
Până nu cădem în apele somnului

Atunci mă bagă pe mine la apă
Și mă ține
Mă ține
Mă ține
Până mi se înmoaie toate măduarele
Apoi mă azvârle ca pe o piatră seacă
Pe apa Sâmbetei

Ce vine pe apă pe apă se duce
Zice
Și dispare râzând în larg

DRAGOSTE CU SIMBRIE

Pe plajele lumii
Iubirile se prăjesc la soare
Visează minuni

Marea discută cu Munții
Despre aer și viitor

Nu se mai poate trăi în depărtări

Eu citesc un roman de dragoste
Și caut cu privirea o femeie

Dorești iubire
Mă întreabă o sirenă cu sâni goi

Fericirea costă două sute de mărci

POLCA IUBIRII

Fugi de femeia
Cu argint viu în sânge
Ea nu se astâmpără
Până nu te scoate din lumină

Apoi se duce la bal
Să danseze cu altul
Polca iubirii
În văpaia nopții învolburate

DRAGOSTE BĂTUTĂ-N CERCURI

Dacă te iubești numai cu Ion
Nu e bine
Ești o femeie proastă și primitivă

Dacă te iubești cu un japonez, chinez sau sultan
E ceva mai bine
Ești o femeie proastă, dar cu vederi mai largi

Dacă te iubești cu Bobby, Jean, Giovanni, Hans, Juan
Atunci e foarte bine
Ești o fată fină cu gust distins și internațional

DRAGOSTE DOMESTICĂ

Și filozofii sunt oameni
Mănâncă, beau și dorm în pat
Mai întâi gura și apoi cultura
Mi-a spus soția în fiecare dimineață

Fericirea se face cu parale
De poezie doar naivii se mai ocupă
Și luna din cer
Mi-a amintit soția în fiecare noapte

Și a făcut din mine
Așa treptat
Un om practic și adevărat

DRAGOSTE SEXUALĂ

Nu există curve la nivelul sexual
(Morală este o lege psihică nu trupească)
Există doar biologia în văpaie
Viața ce nu vrea să moară

Curva este politica și îngerul cu două fețe
Șarpele din zâmbet și pustiul
Când carnea se răcește
Și roua nu mai cade

FEMEIE BLÂNDĂ

Atent cu femeia blândă și lipicioasă
Ea își face cuib în inimă
Și nu te lasă
Până nu-ți ocupă toate rădăcinile
Până nu pune definitiv mâna pe tine
Până ce nu mai poți iubi
Și nimeni nu te mai iubește
Până nu ești numai al ei

Însă nici o femeie
Nu respectă sclavul și slăbiciunea
Îți dă lovitura
Și te lasă singur
Cu viața frântă
Femeia trebuie iubită
Nu înțeleasă
Cică ar fi spus Eva râzând
Când a mușcat din fructul oprit

DE-A DRAGOSTEA

Când iubește
Femeia se lasă pe spate
Să credem că cedează

Bărbatul îngenunchează
Să credem că se roagă

Așa începe nebunia
Val vârtejul și beția
Orgasmul abisal

DRAGOSTE EUROATLANTICĂ

Să lăsăm focul și patul să doarmă, iubito
Hai să ne construim o casă
Pe malul de vest al vieții noastre

Acolo fiara și vita
Se îmbrățișează ca frații de cruce
Păsările bând rouă
Cântă întruna învierea
Laptele și mierea
Curg gratis la piață

Dar cine să ne treacă, dragă
Cine să ne treacă

FEMEI ROMANTICE

Feriți-vă de femeile
Romantice ca luna
Ele nu pot să iubească
Viața lor este oglinda

Iubiți femeile
Care ne vrăjesc și ard

Ele apără iubirea
De omizi și de cenușă
Ne dau apă din izvoare
Și ne fac superbi și mari

DRAGOSTEA OARBĂ

O femeie
Oarbă de focul cărnii
M-a prins de mână și mi-a zis:
Dragostea e ca și electricitatea
Stabilești contactul și s-a făcut lumină

Nu crede femeilor
Care-ți spun
Că iubesc bărbații
Pentru inteligența lor

Sexul nu știe carte

Paharul dragostei trebuie băut
Nu umplut cu duh de catedrală

LUME NOUĂ FEMININĂ

De astăzi bărbații nu mai au voie să alerge după femei
Acum e rândul femeilor să cucerească bărbații
În numele imperativului categoric al emancipării sexuale
Lume nouă feminină

Fără metafizică și contradicții sentimentale
Cu bărbați cuminți ca păpușile
În loc să se bată – iubesc
Și îmbătrânesc de fericire

SĂ IERTĂM DRAGOSTEA

Să iertăm soțul
Pentru palma dată soției
Să iertăm soția
Care zdrobește inima soțului
Să iertăm dușmanul
Precum iartă mărul viermele
Să iertăm moartea
Precum iartă cenușa vântul
Să iertăm și pe Dumnezeu
Care pe noi nu ne iartă

TIMPUL ȘI IUBIREA

O, timp – oprește-ți zborul !
Exclamă îndrăgostiții

N-ar fi mai bine să exclame:

O, iubire – mai rămâi
Și lasă timpul să treacă

RUGĂCIUNE

Sunt bolnav de dragoste, Doamne
Dă-mi un leac
Ce nu mă poate lecu
Dar m-ajută
Să pot și mai mult iubi
Eterna Auroră a lumii

Ce-ar fi viața
Dacă iubirea nu e
Fețe surde
Și suflete uscate
Ce în zadar mai caută
Să te vadă

IMAGINI DE ROUĂ
1998

DIMINEAȚA

E dimineată în lume și în mine
Un suflet zboară cu o vioară în brațe
Nu există gândire mai frumoasă
Decât lumina ce surâde

Spune-mi arici pogonici
De ce închid ochii
Îndrăgostiții aceia din parc
Când se sărută?

TREZIRE

Soarele micșorează
Umbrele leneșe ale somnului

Fete cu aripi
Zboară din zări spre mine

Eu mă simt vesel și teafăr
Ca un cocoș de munte

PĂRĂSIȚI ODĂILE

Părăsiți odăile
Trăiți în natură
Nu lăsați viața
Să fie mai grea decât o frunză

Ascultați cântecul cucului
În zori
Cântecul este
Un trandafir alb de rouă

LIBELULA

Beau clorofila zorilor
Și privesc o libelulă

Ea se naște numai pentru o zi
Însă ajunge
Să învețe frunzele să cânte
Și să întinerească veșnicia

ILUZIE

Cineva aleargă după o pană
Crede că tot ce zboară
Este o pasăre

Eu mă uit în oglindă
Și zâmbesc

MAREA

Marea oglindește cerul și zeii
Însă pescărușii cred în vapoare
Nu le pasă
De zeii cerului

Eu arunc cu pietricele-n valuri
Și privesc
Cum se joacă timpul cu luminile

MIDSOMMAR

(sărbătoarea Soarelui de miezul nopții)

Midsommar
Este Suedia în floare

Noaptea
Când Soarele se culcă cu Luna

Când inimile se ridică la cer
Iar Dumnezeu își arată fața

VARA

Privesc infinitul
O imagine de apă într-o imagine de foc

Snopi mari de grâu cad din cer

Soarele coace destinele
Și schimbă culorile infinitului

Dumnezeu doarme la umbra gândului

E vară

VACANȚA

Pe plajele lumii
Oamenii dorm
Cu soarele pe burtă

Marea cântă
Gândul moare
Din nervi picură sare
Fericire cumpărată

TOAMNA

Toamna e rece
Ploile înnegresc cerul
Suflete în haine vărgate
Se plimbă pe străzi

O femeie fără lumină
Care a văzut singurătatea
Din ochii mei
Îmi oferă o păpușă

TIMPUL

Timpul s-a oprit pentru o clipă

Stelele nu-mi mai sperie gândurile
Dumnezeu binecuvântează lumea
Cu vinul iubirii

Eu las în vânt o sărutare
Și privesc cum pașii devin aripi

NOAPTEA

Iubirile se aprind și se dezmiardă
Și leagăna lumea cu melodii de flori

CITEȘTE O POEZIE

Citește o poezie în fiecare dimineață
Ascultă muzică
Învață de la rădăcini și izvoare
Cum simte și gândește Dumnezeu

Nu-ți împovăra mintea
Cu fel de fel de lucruri
Mintea nu funcționează ca stomacul
Nu varsă ce nu-i priește

Citește o poezie în fiecare dimineață
Ascultă muzică
Învață de la rădăcini și izvoare
Cum simte și gândește Dumnezeu

TRĂIEȘTE POTOLIT

Trăiește potolit

Admiră festivalul peștilor
Din acvarii

Bucură-te că vecinul tău
N-are mai multe degete decât tine

Mulțumește Statului că banii există
Și frunză verde fericire

NU SPUNE

Nu spune îngerilor
Nimic despre libertate
S-ar putea să te creadă
Și să zboare liberi

Nu spune morților
Nimic despre înviere
S-ar putea să te creadă
Și să aștepte înălțarea

Îngerii și morții cred în tot ce li se spune

EVITĂ LUPTA

Evită lupta corp la corp
Dacă nu știi
Să lovești sub centură

Astfel de lovituri
Nu se pot învăța
Dacă nu ești născut
Cu diavolul în brațe

NU CREDE

Nu crede că e dimineață
Numai pentru că o rază
Ți-a netezit părul

Mai există zări
Unde ceața nu s-a risipit
Unde iubirea se conduce cu mâinile
Iar zilele seamănă
Cu biletele goale de loterie

GÂNDUL ȘI INIMA

Gândul e de aceeași natură cu soarele
Luminează cu umbre

Lumea ar trebui trăită cu inima
Numai inima poate să simtă
Ceea ce gândul nu-i în stare să vadă

Însă fără gând
Inima vede umbrele mari
Chiar și atunci
Când sunt departe de țintă
Și cade în flăcări
Și arde

VERSURI

Nu bate stânca
Stânca nu zboară

Nu arunca grăunțe de aur la găini
Găinile porumb visează

Nu speria umbrele
Umbrele nu pot să fugă

NU STA AFARĂ

Nu sta afară
Când muzicanții cântă
Și hora se întinde
Intră-n joc și joacă

Trăiește pentru oameni
Și mori

Așa se depășește egoismul
Și starea mic-burgheză
Așa devine omida
Fluture cu aripi de azur

NU TE ARĂTA

Nu arăta ce simți
Nu arăta ce crezi
Nu arăta ce gândești
Nu arăta ce iubești

Nu te arăta

Cine vrea să te vadă
Să te caute

URCĂ LA SUFLET

Urcă la suflet
Dacă viața te doare
Sparge lămpile minciunilor
Și râzi

Există speranță
Și-n frunza care cade
În piatra din drum
Și-n norul singuratic
În lacrimile din icoană
Și-n rana timpului
Ce nu se mai vindecă

A fi înseamnă mâine

NUMĂRUL

De jur împrejur s-a lăsat nesiguranța
Nu mai sunt ceea ce sunt

Statul m-a făcut din nume – număr
Respir pe Internet

Dormi
Îmi șoptește șarpele din măr

Numai în somn
Mai poți locui în pielea ta
Și vedea fața ascunsă a Duhului

VESTE

Mi se bate ochiul stâng
Cineva mă pomenește

Mă bucur Doamne că nu m-ai uitat

Iartă-i pe toți
Care mă vorbesc de rău
Și mă toarnă

MINCIUNA

Această față este fața altei fețe
Această față este fața altei fețe
Această față este fața altei fețe

Lumea se învâртеște beată de parfum

SIMPLU ALB

Până acum
Nici o idee dumnezeiască
N-a fost întruchipată de oameni
În fapte și-n cuvânt

Cu cât e mai diabolică
Cu atât dă roade mai bogate
În noi și pe pământ

BATE APA

Bate apa în piuă
Taie frunze la câini
Spune-ți gândurile doar pe jumătate
Lasă pe alții să rezolve problemele

Vrăjește existența
Împodobește adevărul
Învăluie-te în cuvinte
Umblă pe vârfuri

Mare este
Doar cel ce nu se vede

MĂRUL

Dragostea e un măr – zici
Însă în măr se află și viermele
Și se jură că nu e

Viața e libertate – zici
Dar cum să trăiești liber
Când viața este legată de moarte
Iar libertatea de lege și drapel

VIZIUNI

La piață se aude:
Dumnezeu e aur

Viața surdă strigă:
Dumnezeu e mort

În biserică-mi șoptesc:
Dumnezeu e lumânare

Dumnezeul adevărat
Plânge la fereastră

E NOAPTE ÎN LUME

E noapte în lume
Oamenii sus-puși
Lucesc ca luna
Cu lumina altora

GÂNDURI

Cel ce doarme cu capul pe sârmă
N-are nimic de învățat
De la un filozof
Ce doarme în pat

*

Cine a împărțit dragostea
În trup și suflet
N-a văzut taina ce le unește

*

Fiindcă nimeni nu plânge
Când te naști
Plângi tu singur

*

Nu vă fie teamă
De sfârșitul lumii
Morții sunt cu noi

*

Adevărul nu-i democrație
El este o rană ontologică
Precum mărgăritarul

*

Înțelepciunea spune un cuvânt
Apoi te lasă să gândești
Prostia vorbește

*

Răsăritul și Apusul
Nu sunt decât născociri omenești
Soarele habar n-are de asta

*

Optimiștii dorm cu ochii deschiși
Și privesc cu ei închiși
Cum să nu fie veseli

*

Viața de apoi
Nu mă interesează
Mi-a fost de ajuns asta

*

Adevărul este fructul
Ce se coace în abis
În grădină
Se coc minciunile

*

Dreptatea este gura
Ce se hrănește cu rădăcini amare
Cu cele dulci
Se hrănesc vorbele goale

*

Mediocrii trăiesc în realitate
Geniile – în timp
Spun adevărul
Și rămân singuri la masă

IUBIRI

UN LINGVIST:

Dragostea este un substantiv frumos
În locul unui verb urât

UN FILOZOF:

Din afară vin cei ce caută dragoste
Dragostea vine din lăuntru

UN ECONOMIST:

Dragostea este singura pierdere
Ce-ți lasă impresia de câștig

UN POET:

Până durează – dragostea e poezie
Când dispare – începe critica

UN COPIL:

Ce este mai periculos:
Un nebun îndrăgostit
Sau un îndrăgostit nebun ?

UN ȚĂRAN:

Dragostea este ca roua
Cade din nimic
Și tot așa dispare

DEFINIȚII

Individualism = subiect fără predicat

Diplomație = când cu mândra, când cu draga

Speranță = barcă fără lopeți

Civilizație = triumful vieții programate

Moarte = viața fără cuvinte

Progres = unitate de măsură ce măsoară nemăsura

Pumn = cuibul unde învață viermii să zboare

NORI

Cărarea bățătorită
Bătătorește tălpile

Dictatura rupe coarnele
Democrația le tocește

Națiunile Mari au lumea
Cele mici – Națiunile Unite

MARCAȚI ÎN CĂSUȚĂ

Ce este demagogia ?

Aroma rozelor de plastic
Gânduri încrucișate în sânge beat
Focul cuvintelor de artificiu
Marcați în căsuță

Ce este căsătoria ?

Flacăra înaltă a trupului cald
Vatra parfumată de iluzii
Unitatea fermecată a contrariilor
Marcați în căsuță

Ce este fericirea ?

Raiul fără perspectivă
Spicul unde se coace norocul
Pustia în floare
Marcați în căsuță

VRAJA CÂNTECULUI

Câteva furnici
S-au urcat pe o stâncă
Și s-au pus să facă o tortă
Pentru greierii ce cântă

Furnicile sunt romantice
Cred în visuri
Și-n puterea cântecului
De-a face din ele minuni

OMUL ȘI CÂINELE

Mi-am cumpărat un câine
Să am cu cine vorbi
Mi-a spus deunăzi un necunoscut
Oamenii nu mai vorbesc aceeași limbă

NECUNOScutUL

Stai pe două scaune
Vezi să nu cazi între ele
Lasă scaunele să se certe
Pentru apartenența ta

Aleargă în același timp după doi iepuri
Nu-i nimic dacă nu prinzi nici unul
Respiri aer curat
Și vei cunoaște necunoscutul

TAURUL

Tot ce e frumos e tare
Tot ce-i tare e frumos
Forța e în coarne
Taina e în coaie

Cam așa gândește un taur

MELCUL

Ridică-ți palma Doamne
Ai întunecat cerul
Soarele nu-mi mai vede urmele

REVELIONUL ȘI PĂSĂRILE

Nu înțelegem oamenii - se miră păsările
Să se înveselească
Pentru că au un an mai mult
Pentru că fac un pas
Mai aproape de groapă
Iar pe noi
Să ne împuște cu artificii

MĂGARII

Viața e o mare nedreptate
Zice măgarul către măgăriță
Dacă am fi atât de proști
Cum lumea spune
Nu ne-ar lăsa ciobanii tocmai pe noi
Să le conducem turma

OMUL ȘI COCOȘUL

De la tribună se aude o voce:

Lumea ar fi mult mai frumoasă
Dacă ar fi așa cum o visează visătorii
Lucrurile trebuie văzute cu ochi noi
Femeia trebuie iubită cu simțuri noi
Numai așa se vor naște copiii democrației

De pe un gard cântă un cocoș:

Să lăsăm găinile să fie găini
Să se cocoșească cu cocoșii lor
Și să facă ouă
Numai așa
Ele vor scoate pui frumoși și cuminți

O vulpe șoptește unui corb:
Doamne miluiește-ne pe noi

NEMĂRGINIRI

1998

16 FEBRUARIE

Astăzi este ziua mea de naștere

Ninge ca de obicei
În lume și pe anii mei

Atâtea au ajuns înaintea mea !

Eu rătăcesc din limbă în limbă
Și sângerez

NU MĂ CĂUTAȚI

Nu mă căutați în prispa puterii

Eu merg pe drumul Neantului
Și joc jocul ce pierde
Timpul meu nu se învâртеște după vânt

Încă sunt copil

Arunc cu pietre în ape
Și mă mir
De ce nu se revarsă mările
Dacă toate râurile se varsă în ele

Stelele dorm drepte în visele mele

SEAMĂN PRIMĂVERI

Eu seamăn primăveri și visuri
Și-nvăț pietrele să mângâie florile

Însă șarpele îmi spune
Că este rău tot ceea ce fac
Și mă mușcă de suflet

Șerpii n-aud arborii ce strigă:
Lumină mai multă lumină
Nu văd tainele ce zboară

Șerpii se târăsc și mușcă

CÂND M-AM NĂSCUT

Când m-am născut
N-a murit nici un om
A fost la începutul postului mare
Ziua cea mai curată din an

Atunci de ce-mi sunt orele negre?

Cine mi-a furat arcușul din inimă
Ca să facă din mine o jucărie
Să distreze sufletele
Ce nu vor să gândească

ÎN TIMP CE-MI BEAU CAFEUA

În timp ce-mi beau cafeaua
Cineva împuşcă porumbeii
Cineva strigă: ninge în cărţi

Un filozof vorbeşte la radio
A gândi este ca şi cum ai sparge noaptea
Să mergi până la aroma însorită a conştiinţei

Privesc în ceaşca de cafea
Să văd dacă se arată Dumnezeu
El încă doarme
După vânătoarea de ieri

LA ȘCOALĂ

La școală mi-au spus
Că binele este ăsta
Și răul este ăla

Acum știu că nu-i așa

Adevărul nu locuiește la tribunal
El zace în patul
În care a murit bunica mea

Așa a fost de când lumea

DEPĂȘIREA

Am ieșit din cuvinte
Să-mi arăt fața
Însă oamenii preferă oglinzile
Și piepții împopoțonați

Zei istoriei
Au instalat frica în inimile noastre
Morala capului plecat
Ne-a făcut căței cumiști cu creierii spălați

CÂTEODATĂ

Câteodată
Surâsul nu-i decât un geamăt
Ce nu se-aude

Câteodată
În zadar răsare soarele
Noaptea nu mai pleacă

Câteodată
E mai bine singur
Decât cu o grămadă de prieteni în poală

ZILELE

Atâtea zile trec în zbor !

M-am oprit ca să le număr
Cum voi muri când o să mor
Ca un om sau ca un număr?

Horoscopul nu știe să-mi spună
Luna mă privește somnoroasă
Lui Dumnezeu nu-i pasă

MĂ DESPRIND

Nori molateci de marijuana
Lunecă leneși pe apele cerului
Rup zările în două

Eu beau laptele stelelor căzătoare
Și mă gândesc la pomii ce rodesc
Ei se sting mai repede decât ceilalți

Mă desprind de țărână
Și trec în ziua de mâine
Mai departe de oameni
Mai aproape de Dumnezeu

AM VĂZUT

Am văzut aproape toată lumea
M-am scăldat odată cu luna
Acum stau cuminte în casa mea
Beau vin și-mi adun banii rătăciți

Soarele încălzește aici cinstit și egal
Și îmbracă lucrurile în artă
Eu deschid fereastra spre viață
Și-l aștept pe Dumnezeu să-mi spună
povești

TRISTĂ-I LUMEA

Tristă-i lumea
Când curaj înseamnă
Să îndrăznești să scoți adevărul
Din sticla de vin

Când fericire înseamnă
Să trăiești retras și blând ca melcii
Să crezi că și melcii au aripi
Și că doi cu doi fac exact cât trebuie

OBOSIT

Obosit de dogme
Am venit să mă culc
E greu să dormi când crezi
În om și-n dragoste
În voința de pace a pământului

Prea multe arme
Prea multe hotare
Linii samovolnice
Trase cu creionul pe hârtie

Rana de la Yalta
Încă sângerează și doare

CE TRIST SUNĂ

Ce trist sună trandafiriul clavier din grădină
Aceasta-i lumea apelor moarte și a pomilor uscați

Gândul nu mai este opera înaltă a izvoarelor
Bisericile gâfâie de păcat

Savanți fără busolă
Pregătesc pământul să sară științific în aer

E FRIG ÎN LUME

E frig în lume
Banii zăngănesc în inimile trecătorilor
Viața miroase a benzină
Undeva începe un nou război

E pustiu în lume
Apele curg spre singurătate
Oamenii se hrănesc cu limbi de șerpi
Și se-nvârtesc beți în jurul duhului vremii

SINGUR

Mi-am legat viața de o femeie
Speranța de oameni
Și viitorul de copii

Femeia s-a dus
Copiii s-au dus
Oamenii – nu-s

Am rămas singur
Singur ca un punct părăsit de cuvinte
Și ros de insomnii

DIMINEAȚĂ

Lumea își spală fața cu lumină
Dumnezeu scoate minunile din ape
Eu stau de vorbă cu tăcerea

Există muzică și-n lucrurile mute
În lunecarea leneșă a norilor
Și în doriința stâncilor să zboare

AMIAZĂ

La amiază
Viața se zbate între vis și realitate
Luminile ies din ape
Și-mpodobesc lumea cu fluturi

Gânduri în flăcări se-nalță spre soare
Apoi cad în valuri mari de mit
Peste câmpiile de trestii șovăitoare
Nu l-au găsit pe Dumnezeu

La amiază
Curcubeul își schimbă culorile
Și cine întârzie
Nu va mai ajunge

URMELE VIEȚII

Soarele caută urmele vieții
Prin cimitire

Copii desculți
Aleargă printre cruci după fluturi

Timpul trece
Fără a spune un cuvânt

Oare la ce se gândește Dumnezeu
În această clipă

AMURG

Soarele cade molatec în brațele amurgului
Ca o femeie îndrăgostită

Vântul
Rupe frunzele nesigure ale vieții
Și fluieră

Eu prind o stea căzătoare
Cu un ac de gămălie
Și privesc cum se deschide o floare
La capătul ultimului cuvânt

LA MIEZUL NOPTII

La miezul nopții
Nici o lege morală nu mai e valabilă
Femei de foc
Culeg mugurii erotici
Și luminează cerul cu săruturi
Nu la pasă de ce zice Dumnezeu
Ce-ar fi iubirea fără păcat
Îmi șoptește una din ele
Și-mi pune degetul pe buze să tac

ZIUA MORȚILOR

Astăzi stau la aceeași masă
Viii și morții
Mănâncă amintiri și beau lacrimi
Timpul arde în lumânări

La despărțire
Cei vii au șoptit celor morți:
Aveți grijă la ce veți vorbi la înviere
Fiindcă tot ce veți spune
Va fi folosit împotriva voastră

L-AM ÎNTÂLNIT

L-am întâlnit pe Sfântul Petru
Mergând singur pe stradă
Și Sfântul Petru mi-a spus:
De când l-au răstignit pe Iisus
Dumnezeu nu mai îndrăznește
Să umble printre oameni
Încă sângerează în nopțile de sus

ÎN CER CA ȘI PE PĂMÂNT

În cer ca și pe pământ
Iubirea se vinde la piață
Libertatea merge cu capul spart pe stradă
Nimeni nu mai crede în cuvânt

În cer ca și pe pământ
Banii miros a parfum de femei frivole
Sufletul – a scrum
Adevărul se zbate în mâl

O poeți cocoși de lună
Până acum nici un vers n-a făcut floare
Soarta se croiește în războaie
În cer ca și pe pământ

ÎN CE LUME TRĂIM

În ce lume trăim, iubito
Răul și-a făcut cuib în băncile din suflet
Fariseii aruncă adevărul în bălți la rațe
Și-alungă iubirea din izvoare
Dumnezeu se vaită și sângerează
Cerul nu se mai vede de bisericuțe
Diavolul se vaită și râde auriu
Nimeni nu mai spune: sunt om
Lucrul acesta nu mai rentează

Să urcăm în munți, iubito
Să admirăm nemărginirea
Și arborii înalți
Cu adevărat frumoasă
E doar lumea care nu e
Visată-n van de poeți și gânditorii mari

MEMENTO

Comunismul n-a murit!

A murit doar Iosif Visarionovici Stalin
Monstrul ce s-a numit comunism
Și spermatozoizii lui odioși și cruzi
Urina cu etichetă de coniac VSOP imperial

O nouă orânduire socială
Nu se face ca un curent literar
Pentru asta trebuie multe secole să treacă
Și multe vânturi mari să bată

ECONOMIA DE PIAȚĂ ȘI VIȚELUL DE AUR

Economia Vițelului de Aur
A intrat în inimile oamenilor
I-a spus Moise lui Dumnezeu pe Muntele
Sinai
Ce-i de făcut?

O voi nimici cu poruncile de foc

Negustorii au făcut din Templu – Piață
S-au plâns apostolii lui Iisus
Ce-i de făcut?

Îi voi da afară cu biciul de foc

Biserica se face că habar n-are
Și tace

PEDAGOGIE PE INTERNET

Lupii nu mai vin să sperie copiii

Acum vin testele și psihiatrii
Și-i cresc cumsecade ca pe îngeri
Cu frica lui Dumnezeu în sân
Și cu duhul banului în sânge
Să apere STATUS QUO și Steagul
Și legile Democrației de consum

În vecii vecilor, Amin

NORI

Dumnezeu stă culcat pe un nor și privește îngerii
Încă nu știe dacă au sex sau nu
Îngerii învață cârțile să se roage
Și discută cu sfinții despre democrația celestă

Oamenii zboară strâmb ca liliecii
Se uită unii la alții sașiu
Încă nu știu ce e rău și ce e bine
Zidul urii se înalță tot mai sus

TESTAMENT

Fiului meu

Când faci bine unui ticălos
Nu te aștepta la bine
Cum să recunoască un orgolios
C-a reușit prin tine

De când e lumea pe pământ
Crucificăm mereu ceva ce-i sfânt
Însă până azi nu s-a întâmplat
Să fi fost vreun diavol crucificat

SĂ LĂSĂM OAMENII

Să lăsăm oamenii să muncească
Munca a făcut din maimuță om

Să lăsăm oamenii să bea și să mănânce
Cu burta plină nimeni nu se revoltă

Să lăsăm oamenii să viseze și să râdă fericiți
Aceasta este libertatea și democrația

Din pădure se aude un cuc:
Pe mine nimeni nu mă îmbată cu apă rece

LIMBA SOARELUI

Eu mă scol cu noaptea-n cap
Ca s-ajung departe
Pe mine mă trezește Dumnezeu în fiecare dimineață
Și mă învață limba soarelui

Limba soarelui e liberă
De idei preconcepute și de prejudecăți trandafirii
În ea înfloresc tăcerile și tainele cerești
Iar Veșnicia își spală fața în apele Duhului

CERUL DE SUB IERBURI
1998

CERUL DE SUB IERBURI

Există un cer sub ierburi
Acolo vin gândurile dimineața
Să bea rouă

Se aude o taină
E muzica
Pe care doar cei învinși
O știu cânta
Când vântul devine mai tare
Decât vorbele

În ce să cred
Dacă nu în morții care învie
Și-n omul care merge pe ape

CÂND ERAM COPIL

Când eram copil
Mi se părea
Că Dunărea curge lent și greoi
Că nici o pasăre nu poate să mă întrecă

Acum
Toate apele sunt mai repezi decât mine
Și toate păsările zboară mai sus

Inima mea
Nu mai bate în miezul lumii
Prietenii
Plutesc ca niște fulgi

Doar umbra
Se mai ține de mine
Și copilăria

ÎMI BEAU CAFEUA

Îmi beau cafeaua

Mă gândesc la Iosif și la frații lui
Și la toți aceia
Care n-au avut noroc în viață

O muscă
Ce și-a ars aripile
A căzut pe masă

Nu oricine
Poate să zboare gândind

În cameră intră mama
Să-mi ceară ziarul
Să citească pagina cu morții

La 80 de ani
Moartea e mai aproape de casă

TOATĂ VIAȚA MEA

Toată viața mea
N-a fost decât un șir de speranțe frânte
Zilele au trecut
Crezând că lumea va fi mâine mai bună
Iar poimâine și mai bună

Nu mi-am dat seama
Că viitorul nu-i decât o stea invizibilă
Și că trecutul
Este singura lampă ce luminează

Fluturii speranțelor
Își spală aripile arse
În apele sărate ale deznădejdlor

DE AZI DIMINEAȚĂ

De azi dimineată
Nu mai ard de dorința de a fi cineva
De a aprinde lumini în pădure
Nu mai simt nevoia
Să stau de vorbă cu Dumnezeu despre veșnicie
Veșnicia veșnică
Nu mă mai interesează

Acum prefer
Întâmplările simple și trecătoare
Dragostea soarelui
Pentru fereastra mea dimineată
Bucuria rândunicii
Ce-și regăsește cuibul la întoarcere

Nu mai opresc femei pe stradă
Să le spun că sunt frumoase
Nu mai arunc cu pietre în nori
Să alung umbrele
Acum mă simt ca o pasăre
Obosită de bătaia propriilor aripi

EXISTĂ ZILE

Există zile
Când totul e noapte
Când timpul stă și apele se opresc
Iubirile fug și muzica tace
Viața capitulează

Există zile
Când e de ajuns o singură rază
Și lumea capătă o altă culoare
Flori de cireș cad din cer
Viața curge cântând prin tine

AI GRIJĂ

Ai grijă dimineața
Nu lăsa urme
Te găsește fulgerul
Și te fulgeră

Ai grijă cu vorbele
Soarele greșește
Ori de câte ori se încrede în nori

Ai grijă cu viața
Lupul care înțelege
Condiția mielului
Rămâne singur
Și moare de foame

DĂ-MI MÂNA

Dă-mi mâna, iubito
Viața e rece când omul e singur
Când inimile bat de partea neagră
Iar fântânile nu-și mai găsesc izvoarele

Am făcut din viață un tratat de astrologie
Promitem trandafiri – oferim pădării
Semănăm monezi în loc de semințe
Și vindem conștiințele la bâlci pe tărâțe

Doar în biserici mai există smerenie
Însă bisericile sunt goale
Oamenii n-au voie să se iubească
În casa lui Dumnezeu

DUHUL CUVÂNTULUI

Un duh sângerând
S-a urcat pe scenă și-a zis:
Eu sunt cuvântul
Punctul alb al Gândului dintâi

Cuvântul ce spune adevărul gol și pur
Ce dă nume la lucruri și la ființe
Cântă roadele pământului
Și frumusețea sufletului

Apoi a pus mâna pe putere
Și-a început să-și laude splendorile
Să fardeze realitatea
Să vopsească adevărul
Și estetica a devenit cosmetică
Cuvinte pictate
În cărți colorate

Adevăratul cuvânt zace în exil

JURĂMÂNTUL

Jurăm pe Biblie că vom spune tot adevărul
Însă la ce folosește adevărul
Când justiția este oarbă
Iar dreptatea se află de partea Vițelului de Aur

Sunt atât de îndepărtate vremurile acelea
Când Dumnezeu mergea pe pământ printre oameni
Când copiii se jucau cu îngerii pe lună
Iar păsările purtau lumini pe aripi

Acum, Dumnezeu locuiește în temple
Morala nu-i decât un cer
De care nimeni nu mai are nevoie
Frunzele adevărului tremură în lacrimile mele

COPIII

Copiii de partea cealaltă a frontierei strigă:
Nimeni nu ne mai păzește visele
Noaptea vin cu spaimă și viol
Părinții merg pe drumuri pierdute

Dictatura ne taie aripile
Și culege stelele din pomii speranțelor
Democrația făgăduiește portocale vesele
Și ne lasă să creștem alandala și haihui

Aceasta nu-i lumea copiilor, Doamne!
E infernală
Plină de vampiri și pedofili
Mintea lumii fumează marijuana și mestecă
chewing gum

ISTORIA ȘI TIMPUL

Ce fericire să trăiești acum și aici
Oamenii merg democratic pe două picioare
Horoscopul luminează tainele
Realitatea e pe dischetă

Istoria și-a pierdut memoria și se repetă
Ieri strigarăm: „Proletari din toate țările, uniți-vă!“
Azi strigăm: „Bani din toate țările, uniți-vă!“

Dumnezeu își schimbă caii
Din nor în nor
Și râde de soarele
Ce-a căzut într-o fântână

GURI DE IARMAROC

Guri de iarmaroc
Făgăduiesc fericirea și câștigurile mari
Ceruri imense de vulturi
Și țărâna ușoară

Iisus nu mai izgonește negustorii din templu
Preoții stau la masă cu Iuda și numără arginții
Îngerii vând spermă la piață
Și-așteaptă berzele să vină cu copii

Duhul Sfânt
Joacă cărți cu sufletele moarte

PROGRESUL

Mușcând din fructul oprit
Adam a pierdut raiul
Dar a creat omenirea

Furând focul
Prometeu a pierdut Cerul
Dar a luminat omenirea

Omorându-și fratele
Cain
Și-a ridicat standardul de viață

NIMIC NU SE MAI POTRIVEȘTE

Nimic nu se mai potrivește
Crucea nu mai poate conviețui cu Luna
Nici Luna cu Luna
Nici Crucea cu Crucea

Limbile se ceartă cu limbile
Inimile cu inimile
Sângele cu sângele
Viața cu viața

Dumnezeu și-a întors fața spre moarte
Și doarme

OMUL

Cum să recunoști Omul, Doamne
Când atâția ascund în mână un cuțit
Când atâția poartă barbă
Ca să semene cu tine
Și ne vând neghină și vânt

Cum să recunoști surâsul Duhului
Când justiția merge cu ochii închiși
Când pe conștiința lumii
Dorm vipere aurii
Iar adevărul
Nu se poate spune decât la psihiatru

POVESTE DUPĂ O POVESTE *

A fost odată un pescar
A prins patru pești
Și s-a așezat la umbră să admire nemărginirea

De ce nu prinzi mai mulți –
L-a întrebat un negustor

Am prins exact cât îmi trebuie
Doi pentru cei doi copii
Unul pentru soție
Și unul pentru mine

Însă ai putea să prinzi mai mulți
Să-i vinzi și să-ți cumperi o barcă de pescuit

Și atunci ?

Și atunci ai putea să prinzi și mai mulți
Să-i vinzi și să-ți cumperi o fabrică

Și atunci ?

Și atunci ai putea să nu mai faci nimic
Dar să-ți trăiești dulce viața

Tocmai asta fac acum – răspunse pescarul
Privind departe spre mare

* O anecdotă auzită de autor

NU MĂ ÎNTREBA

Nu mă întreba pe mine
Cine a câștigat primul Maraton
Nu-mi place sportul

Nu mă întreba pe mine
Cine a aruncat prima bombă atomică
Asta nu-i treaba mea

Nu mă întreba pe mine
Cine a pictat pe Mona Lisa
Arta nu mă interesează

Nu mă întreba pe mine
Cine a compus Simfonia a noua
Muzica simfonică mă adoarme

Nu mă întreba pe mine
Cine a luat Premiul Nobel în literatură anul acesta
Eu n-am timp să citesc cărți

Nu mă întreba pe mine
Cine a pus primul piciorul pe lună
De unde să știu eu asta

Nu mă întreba pe mine
Cine l-a omorât pe Iulius Cezar
Eu n-am fost acolo

Nu mă întreba prostii

Eu am alte lucruri de făcut
Serviciul, casa, copiii
De rest mi se rupe

PE DRUMUL VIEȚII

Merg încet pe drumul vieții
Printre diferitele stadii ale Adevărului

Îl caut pe Soren Kierkegaard

Nimeni n-a auzit de el
În portul Nyhamn din Copenhaga

Cineva mă trimite spre Kierkegaard*
Cimitirul bătrân al orașului

Merg încet, încet și mă întâlnesc cu:
Victor Eremita

Constantin Constantius

Johannes de Silentio

Johannes Climacus

Virgilius Haufniensis

Nicolaus Notabene

Hilarius Bogvinder

Oh, Soren Kierkegaard
Rătăcitorul sublim al veșniciei

Ascuns după pseudonime

Precum Iahve

Înalță-ne din mâlul beznei

La duhul viu al mântuirii

*Cimitir (în limba daneză)

IEȘIREA

Nu mă interesează
Dacă pisica democratică este albă sau
neagră
Dacă știe să prindă șoareci sau nu
Important este că este
Să stea îndrăgostită în poala mea
Și să toarcă molcom raze verzi de lună

Nu e nevoie să mă credeți
Când vă spun
Că în Nord fructele se coc și la ger
Că oamenii își răcesc inimile
Ca să vadă

Dar e bine să știți
Că popoarele care nu pot să facă
Din vorbe – semințe
Nu vor mai ieși din iarnă

CĂLCĂIUL LUI ACHILE

Ideologiile s-au săturat să se bată
Lupta de clasă sforăie pe divan
Acum se războiesc inimile și divorțează
Dragostea se numește aiureală

Achile nu mai aleargă după broasca țestoasă
Stă întins pe plajă și-l citește pe Zenon
Alianțe mari de forțe și polen
Unesc popoarele dezbinându-le

Cine nu trăiește cosmic n-are viitor

CERUL DIN PUSTIE

Într-o noapte am visat c-am murit
Și am zburat în cer

Un înger a venit să stingă lampa
Morții n-au voie să citească
Cărțile aprind amintirile vieții

Apoi a venit un poet
În nimic și tu ești nimic
Moartea este viața fără cuvinte

Sufletele care încă nu și-au găsit drumul
Cumpără indulgențe
Broaștele cântă psalmi de mântuire la televizor

Precum în cer așa și pe pământ
Dumnezeu se roagă singur într-o pustie
Lumea se învâртеște în jurul Marelui Vis

NIMIC MAI UȘOR

Nimic mai ușor decât să reciclezi un om
Mi-a șoptit șarpele din rai

O clătinare de cap – aprobare
O ridicare de umeri – nepăsare
Un zâmbet sfios – semn de neînțelegere
Clopoțelul sună: e timpul să ne rugăm

La radio un papagal repetă:

Asta se poate
Asta nu se poate
Asta se poate
Asta nu se poate

Și așa mai departe
Până ce fulgii devin vise
Iar cuvintele tăceri ce zâmbesc

Un câine mârâie la poliție:
Îi mușc pe toți
Care nu învață să latre ca mine

PUTEREA

Minte, Fură, Înșeală,
Ridică temple de glorie și mândrie
Surâde cu sfială
Seamănă ciuperci în capete nevinovate
Ridică coarne tari
Lasă dreptatea să urle până nu mai poate
Apoi scoate cuțitul și o taie în două
O parte dă-o la avocați s-o apere
Pe cealaltă arunc-o popilor s-o miluiască

Până acum
Nici un diavol n-a fost răstignit

Dumnezeu este bun
Crede în înviere
Iartă și uită
Procurorul șoptește:
Adevărul este sarea de pe mustața șoarecelui
Ce vindecă pisica să mai vâneze

FRUNZĂ VERDE

De ce să nu mint și eu
Dacă toată lumea minte

De ce să nu fur și eu
Dacă toată lumea fură

Eu nu sunt lov
Să zac cu credința pe gunoaie
Nici Iisus să apun pe cruce
Sau Socrate să bea otravă
Nici Giordano Bruno
Să mă las prăjit pe rug
Să șlefuiesc lentile ca Spinoza
Să-nnebunesc ca Eminescu

Cu destinul
Nu te poți bate

Lumea e așa cum e făcută
Să răspundă Dumnezeu

DE AZI PE MÂINE

Femeile nu mai vor să fie muze
Iubirea n-are viitor

Poeți bătuți de sărăcie
Citesc versuri în cafenele
Musafirii citesc horoscopul
În ziarele de seară

Birocrații discută despre cultură
Și se scarpină
Copiii privesc triști spre cer
Raiul nu mai fascinează

Viața de azi pe mâine

LOCUL

De când mi-a spus un filozof
Că totul se poate schimba și înlocui
Primul lucru ce-l fac în fiecare dimineață
Este să controlez
Dacă scaunele încă mai sunt scaune
Dacă mai există merii din grădină
Dacă florile încă sunt flori
Și dacă vecinii nu și-au schimbat numele

Mă uit bine și în suflet
Să văd
Dacă cineva nu l-a înlocuit pe Dumnezeu

Nimeni nu poate lua locul nimănui
Zic soției cu mândrie

Ba da – răspunde dânsa scurt și ferm

ÎN TIMP CE SCRUI

În timp ce scriu
Cineva face pipi pe istorie
Cineva dă un regat pentru o femeie
Prietenul meu Constantin Barbu
Bate filozofia cu nuiiele
În TEMPPELIANKION KIRKKO
Sauna lui Dumnezeu din Helsinki

Se aude un cântec de leagăn
E muzica primordială a Duhului
Rugăciunea ce luminează

CUVINTE

E frig în cuvinte
Iubirea doarme cu șerpii
Realitatea și adevărul
Sunt ca mutul cu surdul

Cine are bani are de toate
Numele înscris pe frunte
Și puterea-n buzunar
Frunză verde și-un tâlhar

Cine e nemulțumit –
Să înjure
În numele libertății de expresie
Și al dreptului internațional

ÎNAINTE

Se topesc stâlpii ce sprijină sufletele, iubito
Puterea merge ca orbii cu capul sus
Și nu vede viața ce trece gâfâind pe lângă noi
Frații își vând frații pe minciuni

Binele și răul se bat amical în coadă
Ura îmbrăcată în straie de iubire
Purici potcoviți trag trăsura vieții
Spre soare apune: înainte, mereu înainte

CIVILIZAȚIE DE RÂS

De când cu informatica și cu roboții
Nimeni nu mai cere gândire
Ideile se gudură cu găinile în pulbere
Broaștele vor să fie vaci

Oamenii poartă aceleași haine ca obiectele
Identitatea perfectă între lucruri și ființe
Politica trage veselă din pistoale
Cafenelele crapă de răs: prostia este solidară

DECRET

De-acum încolo

Pisicile nu mai au voie să prindă șoareci

Acum e rândul șoarecilor să prindă pisici

De-acum încolo

Păsările nu mai au voie să zboare

Acum e rândul animalelor să se înalțe

De-acum încolo

Oamenii nu mai au voie să moară pentru adevăr

Acum e rândul adevărului să moară pentru oameni

DUMNEZEUL MEU

Dumnezeul meu
Nu este cel Măreț și Atotputernic
Care ne bate și ne potopește

Dumnezeul meu
E cel slab, umilit și răstignit
Care ne iubește și ne iartă
Cu moartea pe moarte călcând

Căci Dumnezeu nu-i Dumnezeu
Decât pe cruce

NĂSCUT ÎN TREI ȚĂRI
1999

TREI ȚĂRI

Eu am trei țări

Iugoslavia e moartă
România zace la spital
Suedia șchiopătează

Eu deschid ferestrele în larg

ROMÂNIA

România este
O insulă latină
În Marea Slavă

România este
O maree ortodox-pravoslavă
În Marea Catolico-Latină

România este
Un smârc bizantin
În Marea Vie a Lumii

O troiță fără torță
Lăsată baltă de Dumnezeu

CELE DOUĂ ROMÂNII

Patria mea strămoșească
Are două țări
Pe una o cheamă România
Pe cealaltă, Republica Moldova

Limba mea maternă
Are două limbi
La una-i zice românească
La cealaltă – moldovenească

De națiune nu ne pasă
O jertfim și-o împărțim
Azi cei mari sunt partioții
Nu patrioții români

ISTORIA ȘI SOARTA

Pe malurile Dâmboviței
Se plimbă braț la braț
Istoria și Soarta
Discută despre metafizica cenușii

Dacă Meșterul Manole
Ar fi fost Rrromân-Rrromân
S-ar fi dus și cu mândra și cu draga
Ar fi ajuns Meșter mare cu stea în frunte
Nu fântână de izvor
Zice Soarta către Istorie

Istoria se face că n-aude
Și se lasă dusă de vânt

EVANGHELIA DUPĂ PĂCALĂ, TÂNDALĂ ȘI MITICĂ

Fă politică. Stai cel puțin pe două scaune
Dacă vrei să-ți meargă bine în viață
Dacă vrei să stai la masă cu Puterea
Și să-ți cânte greierii în palate
Zice Păcală către Tândală

Nu te urca mai sus decât Curcanii
Dacă vrei să nu te pască moartea
Ca pe Eminescu, Iorga, Vulcănescu, Maniu
Și încă mulți români universali
Zice Tândală către Păcală

Să-i pască moartea, să sângereze
Dacă și-au zidit iubirea în mănăstiri
Dacă au crezut în frunză verde
Și-au zburat fără plasă dedesubt
Râde-n hohote Mitică

REVOLUȚIA 1989

Cine-a tras în România ?

Eu – nu

Tu – nu

El – nu

Ea – nu

Noi – nu

Armata – nu

Securitatea – nu

Revoluționarii – nu

Conspiratorii străini – nu

Nimeni – nu

Atunci cine a tras în România ?

Cine a tras în România ?

Morții !

JURNAL

20 martie 1990

Am urcat pe dealul Mitropoliei să ridic degetul
Să văd dincotro bate vântul

Trei români – zece partide

20 martie 1991

Care este deosebirea dintre comunism și capitalism –
întrebasem
Pe cineva care stătea la coadă în fața unei alimentare
Până ieri am fost tovarăș. Astăzi sunt domn

20 martie 1992

În piața Universității am întrebat un student:
Care este deosebirea dintre dictatură și democrație?
Una te bate la cap, cealaltă în cap

20 martie 1993

Cine se odihnește aici – întrebasem o bătrână
Care stătea nemișcată cu o lumânare în mână
În fața unei cruci în cimitir
Aici se odihnește Mesia românilor și-l aștept să învie

21 martie 1994

Am plecat la țară să respir aer curat

Am întâlnit un țăran
Și l-am întrebat: de ce nu merge treaba în România?
Dumnezeu a făcut din idei Fapte. Noi facem din fapte
idei și
Murim pe culmile disperării

1995, 1996

.....

Trecut-au anii sterpi și goi...Lupii și-au vopsit părul

1997, 1998

.....

România zboară fără aripi

RESTAURANT VALAH

Comunismul a mâncat sufletul poporului român
Poporul român a mâncat amarul comunismului
Apoi a venit Salvarea să deschidă "Cantina Libertății"

Un dizident de bani gata a mâncat câteva inimi și-a
plecat

Cineva a invitat minerii la friptura de golani
Ziariștii mănâncă vorbe pe hârtie
Scriitorii se mănâncă între ei
Studentii servesc numai piftie științifică
Puterea mănâncă putere
La masa alăturată cântă un taraf de iele
Printre mese umblă îngerii
Politicienii se hrănesc cu ciorbă de voturi
Guvernul își menține silueta cu salată de lozinci
Parlamentarii cer mereu același meniu: brânză
democratică

Și vin de lacrimi uscate

Afară Sărăcia urlă de foame

Minciuna e încă la banchet

COMUNIȘTII NECOMUNIȘTI

PĂCALĂ:

Eu nu sunt comunist

Eu doar am fost membru în PCR

De silă bucuros

TÂNDALĂ:

Eu nu sunt comunist

Eu doar am fost membru în PCR

De silă bucuros

MITICĂ:

Eu nu sunt comunist

Eu doar am fost membru în PCR

De silă bucuros

PAPAGALUL:

Eu nu sunt comunist

Eu doar am fost membru în PCR

De silă bucuros

Atunci cine a construit

Comunismul în România?

Toți în cor: ȚAPII

ALEGERI VALAHE

Destul cu dictatura și cu vederile obscure
Oamenii vor bunăstare și voie bună
Visuri înflorite și revendicări bogate în dorinți
Amalgamarea pornirilor inflaționiste și propășirea
Anularea contradicțiilor deficitare și frăția

Servirea micului dejun în pat și democrația
Venituri mari și libertate eminentă
Noi propovăduim averea nu vaxul gol de buzunar
Scopul nostru este omul, viitorul cer și pur
Noi nu spunem ce nu este și nu facem ce nu spunem
Noi suntem pentru schimbare,
Noi ce promitem nu schimbăm

Votați cu economia de piață a
Progresului bancar

BAZACONIA NAȚIONALĂ

Într-o zi toți românii vor fi liberi și fericiți
Sărăcia va cădea
La dreapta și la stânga timpului
Firul roșu al visului
Va împreuna focul cu apa
Flăcări de bucurie
Vor țâșni din inimi și vor dansa
Hora libertății
În ritmul muzicii euroatlantice
Banii vor umple aerul cu flori de cireș
Tot ce nu există va fi și va cânta
Doina dorului democratic
Lapte și miere
Celor ce cred și așteaptă

MUNTELE GĂINA

Am urcat pe Muntele Găina
Să-mi văd țara

Țara geme bătută de speranțe

Nu se mai vede drumul
Ce duce la Dumnezeu

CÂNTEC

Frunză verde pat și masă
Casa nu mai este casă
Între noi nu-i legătură
Nici iubire, nici măsură
De la om până la om
Omul nu mai este om
De la inimă la mână
Faptele se fac rășină
Din sămânța sănătoasă
Dă năpârca veninoasă
Bucățița de cultură
Am tăiat-o-n cult și ură
Geme timpul tutelar
Duhul cântă tot mai rar

PE NOI

Pe noi să nu ne-nvețe nimeni cum să fim
Să nu ne poruncească nimeni cum să trăim
Să nu ne sfătuiască nimeni cum să gândim
Noi suntem un neam de genii și pe toate le știm

Noi bem cu inspirație idei fierbinți de must
Și mâncăm științific în patul roz al lui Procust
La noi umbrele cresc și luminile apun
Și tot ce-i bun în lume, la noi e și mai bun

Trecutul nostru-i alb și fără nici o pată
Soarta gratuită ca o operă de artă
Viața aleargă pe străzi cu fruntea găurită
Și bea alcool să nu răcească-n ceață aurită

La noi durerea cântă și norii strălucesc
Oamenii sunt slobozi: vorbesc și se-nmulțesc
Noi facem Paradisul din zel aprins fără efort
Din avânturi împlinite și gata de export

SATUL MEU NATAL

Se stinge viața în satul meu natal
Tinerețea a plecat peste hotare
Bătrânețea se retrage în cimitire
Copiii abia de mai vorbesc limba lor română

Amintirile plâng în casele goale
Oglinzile ruginite nu-mi mai recunosc fața
Pustietatea urlă în turnul bisericii în ruină
Clopotele bat a dor și a jale

Eternitatea nu mai trăiește în satul meu natal

SUS LA PĂLTINIȘ

L-am întrebat pe Noica sus la Păltiniș
Cum este ființa românească
Bună sau rea
Dacă e rea
De ce n-a reușit în istorie
Dacă e bună
De ce n-a pierit între cruce și cer
E călduță
Mi-a răspuns filosoful zâmbind
Apoi m-a luat de braț
Și m-a dus la gura raiului
Doar aici se mai poate vorbi despre omenie
Dincolo se întinde golul
Nu se prea vede cu ochiul liber
Puterea lui este totdeauna subterană
La suprafață se petrec doar trăsnetele
Acolo cresc iubirile viclene
Pâinea amară
Și urâtul
Acolo vin cârțile să-și spele ochii în minciună
Lângă ele se usucă florile
Și cad păsările moarte
În vale zac ideile sonore și cuvintele cuminți
Sub deal se află focul
Iar sub foc un izvor

Acolo se adapă rădăcinile veșnice
Ale ființei noastre
Un dând a aprins luminile spațiului unduit
Însă luminile se aprind pentru cei ce pot să vadă
Noi nu vedem nici paiul nici bârna

O coasă imensă cosește munții

Abia acum înțeleg
De ce s-a stins Eminescu atât de tânăr

BLESTEM ȘI LACRIMI

Mă gândesc la marile invenții ale lumii

Dar noi românii ce-am inventat?

L-am întrebat odată pe Cioran

Dorul și Naiul

Dansăm călușarii și bățuta

Și zburăm ca liliecii

Batem geniile în puiă

Și le ascundem de lumină

Zicem binelui că este rău

Și răului că este bine

Noi trăim vremuri trecute

La răscrucea imperiilor moarte

Apa trece – pietrele plâng

Copiii cad în mâl

În locul saltului spre înalt

Noi am ales

Blestemul și lacrima

Și mergem mândri... ca racii

ETERNA ÎNTOARCERE

Lui Mircea Eliade

Noaptea vine visul și pleacă speranța
Ziua vine speranța și pleacă visul
Și așa și tot așa
Plecăm și ne întoarcem
Și iar plecăm și ne întoarcem
De la speranță la vis
De la vis la speranță
Și umbrele se măresc
Și timpul se face bătrân
Acum ca altădată
Speranțele se bat în coadă
Și visele se bat în vis
Până la izvor mai trebuie o speranță
Până la lumină mai trebuie un vis
Și așa și tot așa
Acum ca altădată
În loc să arăm pământul
Noi arăm cerul
Și-l semănăm cu lacrimi
Și așa și tot așa
Noaptea vine visul și pleacă speranța
Ziua vine speranța și pleacă visul

LA MASA TĂCERII

Stau la Masa Tăcerii
Și mă gândesc la Iuda

Farfurii goale
Pahare pline de frig
Încă mai cerșim din poartă în poartă

La stânga mea
Un ins agită aerul
Și-l lasă mesenilor să-l respire

În depărtări
Cineva cântă „Hora Unirii“
E noapte și vântul bate

Stejarii își spală frunzele
În apele moarte

INTERVIU IMAGINAR CU EUGENE IONESCO
LUAT ÎN TIMPUL TRADUCERII
ÎN LIMBA SUEDEZĂ
A ROMANULUI „LE SOLITAIRE“

Ați scris undeva în „Nu“:
„Adevărul e un cuvânt
care nu există
în dicționarul conștiinței mele“
Mai credeți și astăzi așa?
Que s'est curieux!
Que s'est bizarre!
Ați mai scris:
„Tânărul român
este un ins fără tinerețe,
fără viață, fără perspectivă,
fără rost...“
Așa a fost atunci
Așa a fost sub comunism
Cum vedeți astăzi această problemă?
Amedée ou comment s'en débarrasser
„Si j'étais français,
je serais genial“
ați exclamat odată pe când trăiați
în România
Ați plecat în Franța și ați devenit
un român genial
Cum comentați acest fenomen?
Que s'est curieux! Que s'est bizarre!

LA POARTA SĂRUTULUI

Stau la Poarta Sărutului
Nu știu încotro s-o apuc
La izvoare – apă stătută
La rădăcină – viermi
Iubirile fug
Alungate de șerpi aurii

Timpul miroase a preistorie
De două mii de ani
Nu învățăm nimic
Nici de la rău nici de la bine

Ne batem
Când cu unii când cu alții
Apărăm
Când pe unii când pe alții
Și luptând ne pustiim

La Poarta Sărutului
Cresc buruieni și mărăcini

POETUL

Lui Mircea Dinescu

S-a ridicat Poetul
A răsturnat un tron de monștri
Și un cuib de vipere
Și-a deschis poarta Libertății

După un timp
Au venit oamenii la Poet
Să se plângă
Că le-au mâncat porcii libertatea

Ieșit din lături
Țipă Poetul frânt de neputință
Și s-a dus la mistreți
În pădure

LA NOI

Lui Octavian Goga

La noi cresc Zânele și Feți-Frumoșii
Trecutul nostru-i o comoară de fapte și idei
Noi slăvim eroii și onorăm strămoșii
Și ne trudim să semănăm cu ei

Noi iubim poveștile și cântecul
Frumosul lumii-l preamărim
Dar nu știm bine cum se face
Că nu-i nimic așa cum noi dorim

Norocul vieții nu-i de partea noastră
Noi trăim ca și cum nici n-am fi fost
În jurul nostru zac imensele imperii moarte
Și-au fost și ele ca și când n-au fost

Aceasta-i lumea lui Cain și-a Iudei
Nu seamănă cu noi, e tiranică și rea
Noi ne tragem din seminția morților care învie
Din Iisus Creștinul și din Ciobanul fără stea

DACĂ

Dacă Constantin Brâncuși
Ar fi fost francez
Ar fi sculptat un Arc de Triumf
Nu Poarta Sărutului

Dacă ciobanul mioritic
Ar fi fost neamț
Ar fi declanșat războiul mondial
Nu Nunta Cosmică

Dacă poporul român
Ar fi fost american
Ar fi scris basmul
„Omul cu pistolul în mână“
Nu „Tinerete fără bătrânețe
și viață fără de moarte“

IUGOSLAVIA

Tito e mort
Iugoslavii au început să se bată
Și mor

Nu mai există decât
Sârbi
Croați
Sloveni
Musulmani
Muntenegrini
Macedoneni
Câteva minorități fără culoare
Și cenușa morții oarbe

Copiii răătăciți
Caută adevărul

Copiii morți
Îl caută pe Dumnezeu

BOCETUL BOSNIEI

ÎN BOSNIA S-A SPART EUROPA

Viețile se ofilesc și îngerii plâng

Râmele se însoresc pe cadavre

Sufletele sunt alungate de lilieci

Nu mai există speranță

Atâta timp cât oasele urlă în cimitire

Cât lupii păzesc luminile

Iar tunurile trag în Dumnezeu

BALCANII

Arde viața în Balcani
Trupuri topite
Arbori în flăcări
Aer de văpaie
Timpul sare în fântână să se răcorească
Câinii scheaună după umbră
Bărbații dorm cu sexul în sus
Și visează cai verzi
Paparude cu sâni aprinși
Cer dragoste și ploaie
Suflete de ciubuc
Servesc snoave și mofturi
O lume de colaje
Civilizație de armăsari
Politicienii vând soarta prin iarmaroace

Cum să scap de bazaconii
Și de carnea caldă?

SUEDIA

Ce-a făcut Fericirea
din țara mea aleasă

Oamenii nu mai știu să meargă singuri
Statul îi poartă de mână ca pe niște copilași
Aici toate florile pot să înflorească
Însă toate trebuie să aibă același miros
Aici totul este just și bine
Totul e făcut din linii drepte
Viața nu-și arată decât bijuteriile
Politica surâde și stăpânește
Sexul e democrație
Vatră parfumată de iluzii
Doar sufletele mor de gol și de plictiseală
Nivelul de trai ridicat la culme

LUMEA

Suedia = Stână de îngerii ce mulg ghețarii
România = Valea plângerilor în floare
Iugoslavia = Marșul inimilor zdrobite
Germania = Muntele unde cresc rădăcinile fulgerului
Rusia = Biserica unde clopotele bat miezul nopții
Spania = Moara razelor de vânt
Italia = Perpetuum mobile al artei
Franța = Iubirea în sticle de vin
Anglia = Politica grădinilor suspendate
U.S.A. = Îmbrățișări cordiale de forță
China = Busola care arată ziua de mâine
India = Cuibul unde Nirvana face ouă
Japonia = Paradisul cutremurelor progresiste
Israel = Câmpia unde pasc caii apocaliptici

Lumea = A fost odată o poveste

ROATA LUMII

Roata lumii se-nvârtește
Adevărul prinde pește
Musca bâzâind ajunse leu
Banul însuși Dumnezeu
Mitocanii și escrocii
Fac pe sfinții și prorocii
Cu morala de război
Duc viața la gunoi
Demagogi cu cap de miel
Și cu pumnii de oțel
Dau în cei ce nu ascultă
Cu vergeaua lor ocultă
Spun că este și ce nu-i
Frunză verde, hai și hui

GURA LUMII

Ion Miloş
este un român-iugoslav-franţuzit
din Suedia

E plin de bani şi de porniri imperialiste
Zboară în nori cu drapelul păcii în frunte
Şi învaţă copiii limbi străine
Nu înţelege că la melci eşti melc
Şi la tauri eşti taur
Se compară cu genii şi cu sfinţii
Şi îmbată lumea cu liturghii literare
În fond e un nimic incontestabil
Un agent fără căpătâi
Ni ştie să-şi trăiască traiul
Munceşte ca un tâmpit
Şi dă câştigul la impozit
Şi la blonde suedeze

RUGĂCIUNI

Un român se roagă:

Fă, Doamne, să moară capra vecinului

Și dacă se poate și vecinul

Și voi umbla atunci trei zile beat prin cârciume

Un evreu se roagă:

La vecin i-ai dat o capră, Doamne,

Dă-mi mie două dacă se poate

Și-atunci toată lumea va avea lapte

N-AM PUTUT SĂ FIU

N-am putut să fiu
Cum au vrut părinții mei să fiu
N-am putut să fiu
Cum au vrut dascălii mei să fiu
N-am putut să fiu
Cum au vrut prietenii mei să fiu
N-am putut să fiu
Cum au vrut iubitele mele să fiu
N-am putut să fiu
Cum au vrut Lumea și Statul să fiu
N-am putut să fiu
Nici cum eu însumi am vrut să fiu
Am rămas singur
O lampă aprinsă în pădure
Unde se întâlnesc stelele ce rătăcesc

ÎN LUME

Eu fiul Liviei și al lui Iosif
Români din Banatul iugoslav
Am plecat în lume să cunosc și să iubesc

Soarta a vrut să mă oprească
Am spus – Nu
Mi-am aruncat amintirile
Și pentru prima dată
Mi-am spus și mie însumi – Nu

Și m-am dus și tot m-am dus
Dinspre soare la apus
Bogăția m-a supus

Și m-am dus și tot m-am dus
De la vatră la prepus
Străinătatea m-a răpus

Și m-am dus și tot m-am dus
Unde nu este de dus
La oglinzile de sus
Unde sufletele zac
Unde dorul n-are leac

TRANSFORMAREA

Mai întâi au venit măturătorii
Să-mi măture natura de gunoaie
Apoi pe rând
Preoții să mă mântuie de păcate
Avocații să mă apere de duhuri rele
Scafandrii să-mi scoată scoicile din memorie
Lipitorile să-mi sugă ploșnițele din sânge
Poliția să-mi spele creierii de larve dizidente
Soția să mă învețe cum să fac banii și copiii
De suflet s-au ocupat psihiatrii
De identitate, birocrăția

Așa s-a făcut operațiunea de trecere
De la o cetățenie la alta

Suedezul cu număr personal:
300330-1333

BALADĂ

N-am venit în Suedia
Să-mi cumpăr Volvo
Eu încă nu știu să conduc
Am luat dragostea în brațe
Și-am ales familia
Această faclă înaltă a trupului cald
Am început să cumpăr
Numai mere și roșii suedeze
Să mănânc la lumânări ca suedezii
Să țin paharul la al treilea nasture
Și să închin tot la al treilea minut
Cu dama de la dreapta mea

Să discut angajat despre nimicuri
Să mulțumesc frumos pentru masă
Să iubesc în soarele de miezul nopții

Dragostea nu-i totul în lume
Repetă soția în fiecare seară

Serioși și conștienți de scop
Ne iubeam numai de sărbători
Apoi tot mai rar
Și mai rar
Dar am construit o casă

Și încă una
Și încă una
Am început
Să arăt și eu ca toată lumea

Mintea-mi ardea sec și steril
În loc de bujie
La o fabrică de motoare cu explozie
Cărțile au adormit în bibliotecă
Copiii se jucau singuri cu jucăriile lor
Noi ne mândream cu bijuteriile
Și cu iubirea moartă

FII ÎN PIELEA TA

Fii în pielea ta
Dulce sau sărată
Dar fii
Încăpățânat ca piatra
Ca focul și apa ce nu vor să se cunune
Ca luna ce nu vrea să cadă
Ca iarba ce crește în ciuda vântului
Ca fierul ce nu vrea să devină rugină
Ca rugina ce nu vrea să rămână fier
Ca acul magnetic ce nu părăsește nordul
Ca Dumnezeu ce nu vrea să se arate
Fă lumea
După chipul și asemănarea ta

ȚARA MEA

Care este țara mea

Aceea în care întâmplător m-am născut
Aceea pe care singur mi-am ales-o
Sau aceea unde se vorbește limba mea ?

Lucruri oarbe trec pe lângă mine
Se bat cu pumnii în piept
Nu mă primesc în hora lor

Dumnezeu
Își spală rănila în sufletul meu

RĂDĂCINA

Cât ar fi să pătimești
Limba să n-o părăsești
Cât e lumea de frumoasă
Mai frumos este acasă
Te cunosc cărările
Oamenii și zărilor

Să ai grai, să ai un nume
E singura dreptate-n lume
Lumina nu-i lumină
Când ești smuls din rădăcină
Viața e un legământ
Cu strămoșii din mormânt

DOINĂ, DOR ȘI OMENIE

Frunză verde veșnicie
Doină, Dor și Omenie
Trei cuvinte românești
În alte limbi nu găsești

Doina nu e numai cântec
Doina este un descântec
Frumusețe și speranță
Dragostea ce ne înalță

Dorul este o trăire
Un fior de nemurire
Între Cosmos și Ființă
Între Om și Suferință

A fi Om de Omenie
Este jertfă și frăție
Legătura de iubire
Între ins și omenire

Frunză verde poezie
Doină, Dor și Omenie
Împreună dăltuiesc
Omul veșnic românesc

ÎN TREI LIMBI

Am ajuns la fântână
Și plâng
Nu-mi mai văd chipul în apă
Vin din dragoste
Și oamenii nu mă cunosc
Pielea mea e vânătă de mușcături de șarpe

Am rămas copil
Spun vorbele pe față
În trei limbi
Se poate vedea cine sunt
În toate tremur de singurătate
În Iugoslavia n-am fost iugoslav
În Suedia nu sunt suedez
În România sunt străin
O coțofană mă înjură
Pentru un ghiocel
O rămă mă scuipă
Pentru o lalea
Copoii nu-mi cunosc mirosul
Și latră, latră, latră...
N-am drept să fiu vultur cu aripi de azur
S-aprind trandafirii pe culmi
Dreptul meu este supunerea
Somniferele și munca

EXIL

Tu nu ești de-ai noștri
Mi-a spus omul puterii de stânga
N-ai rădăcini
Cine nu-i cu noi
E mai rău decât un fascist
Și m-a alungat din țară
Ca pe un dușman al poporului și al clasei muncitoare

Tu nu ești de-ai noștri
Mi-a spus omul puterii de dreapta
N-ai rădăcini
Cine nu-i cu noi
E mai rău decât un comunist
Și m-a scos din casă afară
Ca pe un dușman al omenirii și al vieții îmbelșugate

Tu nu ești de-ai noștri
Mi-au spus vocile puterilor aurii
N-ai rădăcini
Cine nu-i cu noi
E mai rău decât un hoț de drumul mare
Și m-au izgonit de la ospăț
Ca pe un dușman al fericirii și al lumii viitoare

NU PLECA

Nu pleca din casă
Locul tău în lume
Întoarcere nu mai există
Pentru cel ce pleacă din casa lui

Nu pleca din inimă
Lumina ta în lume
Înălțare nu mai există
Pentru cel ce pleacă din inima lui

Nu pleca din grai
Rostirea ta în lume
Moștenire nu mai există
Pentru cel ce pleacă din graiul lui

GAST POETUL

Deci dânsul e poet
Se miră soacra
Și filozof, adaugă socrul
Străin, șoptiră vecinii

Poezia e bolboroseală goală
Din asta nu se trăiește
Trebuie să reușim în viață
Zâmbi soția

Cum se hrănesc poeții ?
Mă întreabă la Biroul Muncii

Cu vitamine
Cu ce le cumpără ?

Nu le cumpără
Le culeg din aer
Din cărți
Din raze
Le scot din pământ
Latră !
Strigară la poliție
Poeții latră la lună

Nu latră
Doar urlă uneori

Ăsta gândește
Are inima în palmă
Țipă un director

Dați-l afară

ÎNGERII ETNICI

Tu nu ești român – mi-a spus îngerul etnic român
Nu ești născut în țuica noastră politică
Nu spui hop înainte de a sări
Viața ta are culoarea focului

Tu nu ești sârb – mi-a spus îngerul etnic sârb
N-ai inimă pravoslavnică
Nu știi de care parte se află adevărul
Ai multe steaguri

Tu nu ești suedez – mi-a spus îngerul etnic suedez
Nu pronunți corect: 7777
Ești rupt în două
În sângele tău curg ape străine

CE AU FARISEII

Ce au fariseii cu numele meu, Doamne
Îl lovesc de sângerează
Îi lipesc când o etichetă, când alta
Și-l scot afară din lumină

Eu merg pe urma Ta și te apăr
Nu spun da în loc de nu, nici nu în loc de da
Nu vorbesc dulce cu vorbele altora
Însă fariseii cred că nimic nu se poate face numai
din iubire

UNDE SĂ MAI PLECI

Unde să mai pleci, sufletul meu ?

Aici ca și acolo
Oamenii n-au loc unii de alții
Deși locul fiecăruia e atât de departe
De locul celuilalt

Aici ca și acolo
Filozofii culeg zmeură în birouri
Adevărul nu-i decât un lucru
Pe care nimeni nu mai vrea să-l cumpere

Atunci unde să mai pleci, sufletul meu ?

EU ÎNCĂ NU SUNT EU

Eu încă nu sunt eu, Doamne !

N-am voie să-mi aleg singur mersul drumului
Să cânt cu adevărul sus pe culmi
Mă simt acasă doar în scorbură la bufnițe
Nesiguranța îmi umple nopțile cu vânt

Oamenii trec pe lângă mine fără să mă vadă
Nu arăt ca toată lumea
Soata-mi bate cuie în frunte
Eu sunt născut ca fiul Tău, Iisus

DOINA

Încă mai răsare soarele din copilăria mea
Nu se usucă mărul obârșiei
La plecare
Am împlântat cuțitul în tulpină
Să bată în loc de inimă
Albinele mi-au adunat amintirile în faguri

Mă cântă păsările în grădină
Nu m-au uitat greierii din ziduri
Curg în apele Timișului cuminiți
Încă mai sunt
Mă pomenesc cocoșii dorului
Ard în lumânări strămoșești

NU PLECA

Nu pleca din casă
Locul tău în lume
Întoarcere nu mai există
Pentru cel ce pleacă din casa lui

Nu pleca din inimă
Lumina ta în lume
Înălțare nu mai există
Pentru cel ce pleacă din inima lui

Nu pleca din grai
Rostirea ta în lume
Moștenire nu mai există
Pentru cel ce pleacă din graiul lui

IMPOSIBILA DEZRĂDĂCINARE

*Ion Miloș
este un romantic român-iugoslav-franțuzit
din Suedia*

*E plin de bani și de porniri imperialiste
Zboară-n nori cu drapelul păcii în frunte
Și învață copiii limbi străine
Nu înțelege că la melci ești melc
Și la taur ești taur
Se compară cu genii și cu sfinți
Și îmbată lumea cu liturghii literare
În fond e un nimic incontestabil
Un agent fără căpătâi
Nu știe să-și trăiască traiul
Muncește ca un tâmpit
Și dă câștigul la impozit
Și la blonde suedeze*

Iată o precuvântare suficientă în a prezenta un volum antologic al lui Ion Miloș și la Chișinău. Suficientă, dacă poetul ar fi un creator obișnuit, unul dintre atâtea ai unei limbi menită a fi, extinzând vorba lui Vasile Alecsandri, a unei românități de poeți.

Dar Ion Miloș nu este un poet ca toți ceilalți. Într-o țară a poeziei, după Eminescu lirica s-a înălțat cu atâta forță expresivă încât a lăsat în urmă literaturi adâncite în trecut, ceea ce se constată din pofa de poezie românească în culturi europene tradiționale. Și în acest spațiu de verb românesc, care cuprinde și Banatul Sârbesc, se află și obârșiile lirice ale lui Ion Miloș, înscris categoric între cei dintâi poeți de la sfârșitul acestui veac și având șansa să primească lumina noului mileniu și să-i cânte vestea unei sorți mai bune.

S-a făcut destul caz despre emigrația lui Ion Miloș. Am propune două distincții în acest sens. El este mai degrabă unul dintre cei plecați spre acele orizonturi care să-i satisfacă dorul de artă. Numai că nu și-a ales Parisul, mirajul ademenitor pentru Brâncuși sau Eugen Ionescu, Capitala noii arte de la început de veac XX, deși a trecut pe aici, pentru a se forma și îmbăta de frumusețe. Timpul „căutării” lui era însă altul, contorsionat de relațiile Vest—Est, iar creatorul își avea nevoia lui de liniște. Împlinirea a luat înfățișarea visului eminescian: Valhalla, crezând că va fi primit în Palatul lui Odin:

— *Bine-ai venit, tânăr cu ochii din ceruri...*

.....
— *Un scaun pentru bard — și-n scaunul înalt
De piatră, cu sprijoanele lui nalte,
Eu m-aș simți că-s uriaș.*

Nu știu cum va fi fost întâmpinat Eminescu la Odin, dar pentru Miloș mitul s-a transformat într-o țară de trai real, cu bucurii și destule necazuri, pricinuite de îndepărtarea de baștină și iubiri, în care poezia l-a ținut deasupra peșterilor și sufletelor de gheață.

Forța lui Miloș, venind din Eminescu, la fel ca la orice poet adevărat de limbă românească din acest veac (nu are importanță că scrie la fel de expresiv și în alte trei limbi — sârbă, suedeză și franceză!), soarbe adâncul rădăcinilor. Imposibila dezrădăcinare îi asigură și specificul, între atâția poeți mari ai acestei jumătăți de veac final. Suferind și agonia Jugoslaviei, și boala României, și opinteala Suediei, cele trei țări care sunt chiar patru, căci „Patria mea strămoșească/ Are două țări/ Pe una o cheamă România,/ Pe cealaltă, Republica Moldova”, Ion Miloș își păstrează tinerețea sufletului spre toate țările, ca orice mare poet care se confruntă cu viitorul. Cu atât mai mult cu cât se află la interferența mileniilor, ademenitoare surse de premergere.

Imposibila dezrădăcinare îl ține în patria limbii române, unde s-ar afla mai puțin astral ca Nichita Stănescu și mai reîntors ca orice atâta plecat. De aici și conturul Miloș, analizat în trei direcții aparte de Mihai Cimpoi, Al. Husar sau Constantin Dram, fiecare adâncind tipul filozofic uman al dimensiunii sale sufletești și ajungând la un numitor comun al expresiei aparte, numai *miloșiene*.

Nu aprofundăm această particularitate, dezvăluită în special de critica românească din ultimul deceniu, începând cu Șerban Cioculescu. Suntem însă datorii să accentuăm o contribuție paralelă: mesajul românesc exprimat prin Ion Miloș. El este singurul român din lume care a înfățișat poezia dorului și a

doinei, atât de proaspete, permanente și destul de puțin cunoscute unitar într-o antologie străină. Panorama poeziei elaborată de el are astfel un merit triplu: adună creatori din toate spațiile de românitate: Țara-mamă, Basarabia, Bucovina, Banatul Sârbesc, Ungaria, neexistând nici în România o asemenea antologie. Tălmăcirea depășește granițele unei limbi, este adevărat, în alta, tot cu o circulație restrânsă, dar care se adresează întregului Nord, putând fi receptate cu ușurință de mai multe popoare. Viziunea este a unei singure personalități artistice, și nu a unui număr mare de transpunători: am putea considera că prin glasul lui Ion Miloș vorbesc aproape două sute de poeți moderni, de la Eminescu, Alecsandri, Macedonschi și până astăzi. Diversitatea lor este explicabilă și prin timp, și prin spațiul pe care îl reprezintă și tălmăcitorul, redându-le înțelesul specific și colorând o percepție proprie asupra culturii lirice românești.

Dar nu este numai atât. Panorama sa reprezintă o sinteză a trudei de un sfert de veac de răspândire a liricii românești, prin tălmăcirea lui Jebeleanu, Eminescu, Bogza, Sorescu, Blandiana, Mircea Dinescu, Anghel Dumbrăveanu, Lucian Blaga, George Bacovia, Grete Tartler, la care se adaugă proze de Vintilă Horia, D. R. Popescu, Augustin Buzura și alții.

Ion Miloș a înfăptuit astfel o operă menită a fi a unei instituții naționale. A mai făcut cineva un lucru similar de o asemenea adâncime în altă parte? Pe cât avem știință — nu. Adăugând la toate acestea tălmăcirile din suedeză în română, sârbă, macedoneană, și din aceste ultime două limbi în suedeză. Ce lume a literaturii moderne a cuprins un poet român, revenit la încheșările visate de Eminescu?

Aceste rânduri vor fi cunoscute de cititor după ce a parcurs întreaga patimă a românului, căci român este, înainte de toate, Ion Miloș. Ele nu vor să reprezinte un elogiu. Aprecierea atârnă de gustul iubitorului de vers. Noi nu am dorit decât să intuim că un român adevărat, pe deasupra poet, își împlinește destinul prin IMPOSIBILA DEZRĂDĂCINARE.

Victor CRĂCIUN

31 martie 2000

REFERINȚE CRITICE

Poezie veritabilă... Un liric impresionant, puternic.

Tommy OLOFSSON

O poezie de meditație care subliniază constant demnitatea omului...
Strofe scurte și pline de miez, mici perle...

Ulf MALMQVIST

Miloș vorbește pentru cei care au fost învinși, cărora li se refuză un loc în acea formulare a istoriei, care va legitima viitorul... Pentru mine punctele culminante ale culegerii sunt poeziile de dragoste. Aici își vorbesc frumusețea și fericirea, iar ceea ce este frumos se păstrează nealterat de atingrea discretă a vocii deșertăciunii. Aici ni se amintește cât de impersonal și de puțin privat poate fi cuvântul *eu* în mâinile adevăratului poet.

Ulf ERICSSON

La ce se gândește Dumnezeu în această clipă este literalmente și în sens pozitiv o carte pe care nici un suedez autohton n-ar fi reușit s-o scrie... Poeziile sunt marcate de o atmosferă, o concepție asupra vieții foarte neobișnuite, de-a dreptul necunoscute în Suedia... Un poet ca Miloș împinge granițele, ne lărgeste experiența... Ceea ce este excelent însă la Miloș și face poezia lui atât de cuceritoare și spontană, aproape irezistibilă, este felul său de a se mișca între stări sufletești, de a schimba dispoziții: tristețea, resemnarea alternează cu poezii de încredere în Dumnezeu, el poate să scrie o tandră și fermecătoare lirică de dragoste, prin urmare foarte frumoasă.

Kurt BLADH

Ion Miloș stăpânește limba suedeză în mod suveran... Scrie poezii scurte, comprimate, scânteietoare reflecții lirice asupra condiției umane, minunată dar în egală măsură tragică

Håkan MÖLLER

Ion Miloș se dovedește a fi nu numai un important poet în exil, dar și un semnificativ poet de limbă suedeză... El este un demn reprezentant al lumii, deopotrivă străină și binecunoscută. [...] Miloș se plasează central și sigur în parnasul suedez.

Mats GRANBERG

Ion Miloș scrie (cântă) atât de simplu și de frumos de parcă ar asista la actul de spălare la o masă improvizată, pe iarbă și în ploaie, dar care este un act agreabil la fiecare îmbucătură, dat fiind că dispune de o magie dătătoare de viață.

Adam PUSLOJIC

Poezia lui Miloș nu este o filozofie versificată a disperării sisifice. Ea este o poezie adânc trăită și stoică, indicând cu dârzenie tragismul nostru cotidian și al infernului etern al lui Dante. Într-adevăr, aceasta o pot face doar poeții adevărați.

Danica DIKOVIC-CURCUZ

Ion Miloș a fost primul nostru dizident înainte de dizidenți... și primul intelectual român de pe aceste meleaguri bănățene care a ridicat vocea împotriva dogmatismului infect și degradant.

Slavco ALMÄJAN

O poezie excelentă... Miloș se folosește de întâmplări concrete, zilnice, pentru a demonstra chestiuni importante. Filozofie subtilă, într-adevăr, precum și poezie, iar aceasta este o opinie englezească rezonabilă și empirică

Jim BURNES

Prin acțiunea criticii sociale și prin amara sa luciditate spirituală, Ion Miloș s-ar încadra nu într-o școală literară anume, ci în familia de spirite a poeților expresioniști, față în față cu amenințările apocaliptice

ale momentului istoric. Un poet de frapantă originalitate, căruia ursitoarele i-au hărăzit premise dintre cele mai rare: să se nască român, fiu de țăran din Banatul Sârbesc, să scrie poezii originale în patru limbi, să se afirme, în sfârșit, ca un novator și un poet modern în limba părinților săi pe care o manevrează magistral, atât în poemele răzvrătirii sale spirituale, cât și în cele lucide...

Sub acest raport esențial, mă bucur să salut în Ion Miloș pe concetățeanul nostru purtător de cuvânt. [...] Ion Miloș este modern prin prezența sa patetică în contemporaneitate și clasic prin limpezimea cristalină a „demersului” liric, oricât ar afecta acesta caracterul prozaic.

Șerban CIOCULESCU

Ion Miloș este unic... Eu văd în el cel mai vital dintre poeții Centrului și Estului Europei în linia gândirii lui Cioran și a lui Gombrowicz.

Cornel UNGUREANU

Ion Miloș este un poet moralist și un filozof trădat de o meditație gravă, convertit într-un comentariu liric pe marginea condiției umane contemporane. Efectul de șoc al poeziei sale rezultă din acest mod de gândire universală modernă, fundamentat pe alianța unor informații și sentimente de proveniență diferită, exprimate în limba română. Din acest statut de existență al scriitorului se configurează o viziune specifică asupra lumii.

Romul MUNTEANU

Sufletul poeziei lui Ion Miloș este înstelat de cicatrici. Născută din meditație directă asupra lumii, poezia lui Ion Miloș îndeamnă la adâncă meditație, într-un veac în care cele mai înalte fapte esențiale se trăiesc în grabă și pe apucate, tipul de poezie superior cultivat de Ion Miloș este un semn al speranței că omul se regește pe sine.

Alexandru CĂPRARIU

Ion Miloș este unul dintre cei puțini care, știind cât de mic este rolul practic al poeziei la definirea destinului actual al umanității, insistă să îi propună un rol mare, crede în el, în ciuda utopiei declarate.

Valentin TASCU

Ion Miloș este un poet expresionist dublat de un moralist de expresie modernă. Poezia lui se poate citi în intimitate, ca și în imensitatea pieței publice, ea poate acoperi cadrul alb al paginii tipărite și poate rupe liniștea zidurilor ca un afiș incendiar.

Doina URICARIU

O simplitate deloc afectată sau superficială este poezia lui Ion Miloș, o „voce dialogală” încadrabilă în evoluția liricii europene din deceniile șapte și opt îndeosebi. Poezia este ingenios construită prin tehnici „raționaliste”: exercițiul de logică, paradoxul, aforismul. De la dezinvoltura cvasi-epică ajunge chiar la un gnomism epigramat [...] O gândire silogistică, lucidă, un patetism imploziv, care subminează în aparență cu grație, dar în fapt cu cinism voalat autoritatea societății progresului în numele vieții [...] În figura acestor utopii sarcastic-surprinzătoare, negative în fond, stă forța liricii actuale a lui Ion Miloș, martor caustic al unei utopii a prosperității.

Petru POANTĂ

Ion Miloș stăpânește limba în toate registrele ei, de la savoarea neaoșă la exactitatea intelectuală... Versurile lui sunt de o mare simplitate aparentă, simplitate care nu e decât puritate gnomică [...] Violența din unele versuri nu e însă decât răbufnirea unui sentiment ultragiat...

Mircea MARTIN

Idealist incurabil, poetul Ion Miloș face parte din speța rară a oamenilor care își pot imagina că miligramele de poezie pe cap de locuitor protejează viața mai bine decât armele.

Virgil MIHAIU

În poemele lui Ion Miloș cititorul de poezie contemporană românească descoperă un autor care i-a lipsit, o voce cu un timbru distinct, un poet a cărui personalitate își așteaptă exegeții.

Ioan HOLBAN

Un poet modern simțind și trăind poezia marilor aspirații umane traversate de dramatice stări ale secolului.

Alexandru HUSAR

Poezia sa de altitudine filozofică, sub aparența simplității, enunță adevăruri fundamentale. Și o face, parcă, în joacă.

Adrian Dinu RACHIERU

Ion Miloș este un poet remarcabil care-și deschide cărțile ca pe o fereastră, care are nevoie de aer, nu de meseria cuvintelor.

Carmen GHERGHEI

Ion Miloș este poetul cel mai îndrăgostit de viață, și pentru aceasta cel mai aprig contestatar al ei într-un amplu discurs poetic, care probează că este greu de găsit alt poet contemporan care să exprime cu mai multă acuitate amărăciunea existențială a unui sfârșit de secol, de mileniu, de ev.

Constantin DRAM

Prin întregul creației sale poetice în sfânta limbă valahă-dacoromană, Ion Miloș se relevă între cei mai strălucitori reprezentanți ai fluxgenerației (*high tide generation*), alături de Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Cezar Baltag și alții, între cele mai autentice voci europene ale paradoxismului.

Ion Pachia TATOMIRESCU

CÂTEVA REFERINȚE CRITICE DESPRE SCRITORII ROMÂNI TRADUȘI DE ION MILOȘ ÎN LIMBA SUEDEZĂ

Cu *Antologia* sa, Miloș ne arată că este unul dintre cei mai buni traducători ai noștri, din limbile pe care le stăpânește... Suedeza lui este foarte sensibilă și expresivă... A porni de la premisa că un text tradus trebuie simțit ca „suedez” și că de fapt nu este nevoie să ai îndoieli asupra traducerii constituie un bun temei pentru o judecată. Ion Miloș trece cu bine această probă. Aplauze, așadar.

Thomas NYDAHL

Lucian Blaga este un poet român de excepție. *Sömnlös vind* (*Vînt fără somn*) este o culegere de poezii care ne oferă portretul vieții unui poet care n-a încetat niciodată a-și pune marile întrebări existențiale, care și-a lăsat întotdeauna sufletul larg deschis mișcărilor majore precum și celor minore. Nu-mi stă în putere să judec traducerea lui Ion Miloș sau justetea selecției sale, pot doar să spun că limba este frumoasă și personală, că am luat contact cu o mare operă poetică. Ion Miloș a scris de asemenea și o cuprinzătoare introducere.

Arne JOHANSSON

George Bacovia este considerat unul dintre cei mai renumiți poeți ai României. Poeziile, într-adevăr laconice, tratează despre însingurare, angoasă și moarte, scrise în vers modernist, cu multe repetări, cu imagini de cavou și piețe pustii. În plus se decelerează ușor printre rânduri boala lui Bacovia, cețurile, ploile și iernile timpurii ale peisajului moldav. Adesea sunt folosite culori ca mijloace de expresie. Poeziile sunt plăcute în straiul suedez.

Diana MANGS

Geo Bogza apare în acest volum ca un poet semnificativ. Poeziile sale, alese și frumos traduse de Ion Miloș, au adesea o simplitate stilizată

care le face ușor accesibile și totodată profunde. Poezia lui Bogza, în vers liber dar sever stăpânit, ne duce cu gândul către folclor și în același timp suprealism.

Lars ELLESTRÖM

Ana Blandiana se numără printre poetesele de frunte ale României. În afară de poezii, ea a mai publicat proză și eseuri. Scrie o poezie demnă de a fi luată în considerare: simplă, clară și fără zorzoane. Natura, iubirea și copiii sunt componente importante în lirica ei. Limba este frumoasă și sugestivă.

Michael ECONOMOU

Mircea Dinescu. Ion Miloș a întocmit selecția de față, tradusă într-o suedeză cu plăcute sonorități. Dinescu pare a fi o persoană explozivă. El scrie într-un limbaj novator, destul de agresiv, o poezie de revoltă suprealistă.

Karin BERNDTSSON ENG

Marin Sorescu este considerat unul dintre reprezentanții de frunte ai poeziei românești moderne. În recenta culegere de texte, în afara unui nou eșantion din poezia lui, ne face cunoscută și arta sa de prozator și dramaturg. Selecția constă din proze scurte, străfulgerări folclorice lirice asupra unui original sat și a locuitorilor săi. Cu monodramele sale, ușor absurde și simbolice, Sorescu își dovedește capacitatea iscusită de a combina diverse elemente centrale ale dramei moderniste. În ceea ce privește traducerea, pot spune că nu avem traducători care ar putea să facă o treabă mai bună.

Håkan MÖLLER

Grete Tartler este o reprezentantă a poeziei românești moderne, intelectuale, cu educație largă. Ea scrie o poezie reflexivă, cu puternice efecte de prezență nemijlocită. Modul de adresare este adesea exortativ. Tonul cotidian și fina ironie însoțitoare exclud orice formă de patetism. Prin această apariție, Ion Miloș îmbogățește piața literară suedeză cu încă o interesantă operă literară românească.

Håkan MÖLLER

Anghel Dumbrăveanu. Degustătorii suedezi de poezie trebuie să-i fie recunoscători lui Ion Miloș. Ca urmare a contribuțiilor acestui intermediar avem astăzi o mulțime de posibilități pentru a ne familiariza cu excelenta poezie contemporană din zona Peninsulei Balcanice. Între maeștrii poeziei din această neliniștită parte a lumii se numără și Anghel Dumbrăveanu. Ion Miloș a ales și tradus, într-o suedeză plăcută, apreciable și frumoase poeme. Fascinant misterioase sunt strofele sclipind de culori, încărcate de imagini vizuale fantastice care conduc gândurile subsemnatului către Șeherezada, povestitoarea senzuală, către suprealistul Erik Lindgren, către vrăjitorul muzical Maurice Ravel. O lectură excepțional de bogată.

Göran KÄLLQVIST

Romanul *Vânătoarea regală* al lui *Dumitru Radu Popescu* este o *saga* îngrozitoare și fără milă despre represiune, teroare și colectivizarea brutală în România anilor 50... Un mare eveniment literar, o bizară capodoperă în traducerea admirabilă și eroică a lui Ion Miloș.

Ulf ERIKSSON

În traducerea lui Ion Miloș și într-o suedeză suplă și fermecătoare putem citi excelentul roman *Vânătoarea regală* de D.R. Popescu

Magnus BORHULT

Datorită neobositului și sârguinciosului traducător Ion Miloș, avem astăzi în limba suedeză romanul lui D.R. Popescu *Vânătoarea regală*, o adevărată capodoperă literară.

Lars NYGREN

Vânătoarea regală de D.R. Popescu este un foarte bun roman. Sperăm să nu fie primul și ultimul de acest autor în limba suedeză.

Kurt LUNDHOLM

EMINESCU ÎN LIMBA SUEDEZĂ

Eminescu în suedeză, în fine. Considerat cel mai mare poet al românilor, Eminescu a rămas totuși netradus la noi, ceea ce ține mai mult de rămânerea noastră în urmă decât de însemnătatea lui Eminescu. Leac pe rană pune însă Ion Miloș cu o generoasă culegere de versuri. Ca poet, Eminescu a fost romantic, în multe poezii se regăsește o elaborată concepție a două lumi diferite; realității crase i se opun fantezia și visul, ca evadări posibile. Acest tipar este întărit de ingredientul gnostic. Eminescu nu suferă însă de o romantică nostalgie a eternității. Precum Stagnelius în al său elogiu al putrezirii, Eminescu acceptă împăcat destrămarea, prăbușirea. Toate visurile de nemurire sunt deșarte... Aceste idei produc o impresie grandioasă în *Memento mori*... În afară de extinsele *Memento mori* și *Luceafarul*, volumul *Peste vârfuri* cuprinde și un număr de poezii scurte, douăzeci de pagini de ilustrații și un excelent cuvânt introductiv de Ion Miloș, fiind astfel o inițiere model într-o mare operă literară europeană a secolului trecut... Cititorul se înclină...

Magnus ERIKSSON

În demersul său de traducător, Miloș procedează cu modestie. El recunoaște, în instructiva lui prefață, că Eminescu este intraductibil, că trebuie citit în original pentru a-l degusta la modul propriu; cuprins și el, ca orice traducător, de teama că prea mult se pierde pe drumul de la o limbă la alta. Nouă însă, celor care nu învățăm românește pentru a ne desfăta cu Eminescu, nu ne rămâne decât să constatăm că în traducerea lui Ion Miloș textele eminesciene sunt savuroase. Volumul *Peste vârfuri* ne dă un portret esențial al vieții și creației eminesciene... Cele trei teme care revin constant în acest volum și, de presupus, în întreaga operă a poetului sunt: viața, moartea, iubirea... Că Eminescu a fost inițial și în cultura europeană mai largă, stă mărturie interesul său pentru Kant și Schopenhauer, la care se regăsește, într-o expresie intelectuală, dorul

de moarte. Printre lecturile lui se numără și Goethe, Schiller, Heine și romanticii francezi... Însă cea mai importantă sursă a inspirației sale a fost, totuși, mitologia românească și poezia folclorului, în care el a țesut idei contemporane. Rezultatul este o creație care, prin motivele sale general valabile, reușește să ne dea o senzație de apropiere, intactă și în acest sfârșit de secol...

Ulf MALMQVIST

... Eminescu face față în confruntarea cu timpul nostru. Poeziile sunt resimțite vital, și nu le tratăm doar cu un fel de admirație contemplativă. O bună dovadă că mai palpită viața în cuvinte... Este, desigur, și meritul traducătorului Ion Miloș... Totul începe cu Eminescu: el este creatorul limbii literare și al poeziei române. Pe Eminescu îl preocupă marile teme: jalea, iubirea, moartea... Poeziile scurte au, pe de altă parte, o altă deschidere. Eminescu se arată aici a fi un poet pur meditativ, postură în care pe mine mă influențează cel mai mult.

Thomas KJELLGREN

Vreau să subliniez de îndată excelenta reușită a lui Ion Miloș în bravura de a traduce poeziile lui Eminescu: ni se oferă deopotrivă o limbă suedeză plăcută, dar și un altceva românesc întrutotul aparte. Ne facem o imagine a specificului eminescian, a armoniei uimitoare din versurile sale, când, pe neașteptate, suntem puși în fața „panoramei deșertăciunilor” pe care poetul, în pragul rătăcirii, o desfășoară în capodopera sa *Memento mori*, pentru mine marea revelație a volumului, mai mult decât *Luceafărul*...

Sven Christer SWAHN

PREMII LITERARE ȘI DISTINCȚII

PREMII LITERARE

1. Premiul Internațional Artur Lundkvist, 1978 și 1981
2. Premiul Orașului Malmö pentru poezie, 1991
3. Premiul Asociației Scriitorilor din Suedia, 1993
4. Premiul Academiei Suedeze pentru activitatea de scriitor și traducător, 1998
5. Premiul Uniunii Scriitorilor din România, 1989, 1990, 1995 și 1998
6. Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, 1995
7. Premiul pentru *Exegeza blagiană* decernat la Festivalul Internațional de poezie „Lucian Blaga” din Sebeș-Alba, 1993. Alte premii speciale pentru poezie și traduceri, 1994, 1995, 1996, 1997
8. Marele Premiu pentru „Cartea anului” — *La masa tăcerii*, decernat de „Atlassib” la Festivalul Internațional de poezie din Sebeș-Alba, 1998
9. Premiul special pentru întreaga activitate de scriitor și traducător, decernat la Festivalul Internațional de poezie „Lucian Blaga” din Cluj-Napoca, 1993. Alte premii speciale în 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
10. Marele Premiu al Academiei Internaționale „Mihai Eminescu”, Craiova, 1997
11. Marele Premiu pentru poezie „Sfântul Gheorghe” decernat la Festivalul internațional de poezie „Drumuri de spice” din Uzdin, 1997
12. Marele Premiu pentru „Cartea anului”, antologia *La masa tăcerii*, Iași, 1998
13. Premiul special pentru antologia *La masa tăcerii*, Oradea, 1998
14. Premiul special pentru antologia *La masa tăcerii*, Satu Mare, 1999
15. Premiul special pentru poezie obținut la Festivalul din Orsova, 1999
16. Premiul „Dura Dancic”, cel mai mare premiu pentru traduceri din Serbia, 1994

17. „Penița de aur“, cel mai mare premiu pentru traduceri din Macedonia, obținut la Festivalul Internațional de poezie de la Struga-Tetovo, 1990 și 1998

18. Diplomă de onoare și medalie „Mihai Eminescu“ acordate de Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, 15 ianuarie 2000

DISTINCȚII

1. Membru de Onoare al orașului Cluj-Napoca, 21 iunie 1999
2. Doctor Honoris Causa, al Universității din Oradea, 2 septembrie 1999
3. Crucea pentru Mireni înmănată de Patriarhul Justinian în 1975
4. Crucea pentru Mtireni înmănată de Patriarhul Teoctist în 2000

DE ACELAȘI AUTOR

I. VOLUME PERSONALE. POEZII

În limba română

1. *Muguri*, Editura Lumina, Varsac, Jugoslavia, 1953
2. *Eterna Auroră*, Editura Univers, București, 1977
3. *Tauri și melci*, Editura Dacia, Cluj, 1982
4. *Nunți boreale*, Cartea Românească, București, 1984
5. *Invitație la o masă de ape*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1985
6. *Ouă căzute din cuib*, Editura Svejug, Stockholm, 1985
7. *Raze și fulgi*, Editura Svejug, Stockholm, 1985
8. *Amurgul frunzelor*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1993
9. *Iubirea și alte iubiri*, Editura Institutul European, Iași, 1993
10. *Rădăcinile focului*, Editura Libertatea, Novi Sad, 1994
11. *Imagini de rouă*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1998
12. *Cerul iubirii*, Editura Augusta, Timișoara, 1998
13. *Nemărginiri*, Editura Sagitarius Libris, Iași, 1998
14. *Cerul de sub ierburi*, Cartea Românească, București, 1998
15. *Născut în trei țări*, Editura Helicon, Timișoara, 1999
16. *În mâini sigure (In secure hands)*, ediție bilingvă româno-engleză, Editura Cogito, Oradea, 1999
17. *Sufletul și Nordul* (antologie), Editura Augusta, Timișoara, 1999
18. *Roua și Veșnicia*, Editura Dionysos, Craiova, 1999

În limba suedeză

1. *Fröet*, Editura Svejug, Stockholm, 1978
2. *På fyra språk (în patru limbi)*, Editura Symposion, 1990
3. *Vad tänker Gud på i detta ögonblick (La ce se gândește Dumnezeu în această clipă)*, Editura Symposion, Stockholm, 1993
4. *Åren (Anii)*, Editura Symposion, Stockholm, 1995

În limba sârbă

1. *Seme (Samânta)*, Editura Svejug, Stockholm, 1978
2. *Od danas do sutra (De azi pe mâine)*, Editura Bagdala, Krusevac, Jugoslavia, 1986
3. *Pod suncem (Sub soare)*, Editura Apostrof, Belgrad, 1994
4. *Ovidije na ledenom bregu (Ovidiu pe ghețar)*, Editura Apostrof, Belgrad, 1994

În limba macedoneană

1. *Taka umira vremeto (Așa moare timpul)*, Editura Misia, Skopie, 1989

În limba engleză

1. *Through the needle's eye (Prin urechile acului)*, Editura Forrest Books, London, 1990

II. TRADUCERI

Din limba română în limba suedeză

1. Eugen Jebeleanu, *Hannibal (Hanibal)*, ediție bilingvă româno-suedeză, Editura Minerva, 1981
2. *Kyssens Port (Poarta sărututlui)*, antologie de proză, Editura FC Syd, 1987
3. Mihai Eminescu, *Över hösjder (Peste vârfuri)*, Symposion, 1989
4. *Nio rumänska poeter (Nouă poeți români)*, antologie, Symposion, 1989
5. Geo Bogza, *Det symfoniska trädet (Copacul simfonic)*, Symposion, 1990
6. Marin Sorescu, *Ödet och alfabetet (Destinul și alfabetul)*, 1990
7. Ana Blandiana, *En kyrka full av fjärlar (O biserică plină de fluturi)*, poezii, 1990
8. Mircea Dinescu, *Hur infödingarna i reservatet förlorade ratten att resa (Cum și-au pierdut indigenii din rezervație dreptul de a călători)*, poezii, 1990
9. Anghel Dumbrăveanu, *Trastens sång (Cântecul mierlei)*, Gondolin, 1995
10. Lucian Blaga, *Sömnlös vind (Vânt fără somn)*, Gondolin, 1995
11. George Bacovia, *Sånger i blygrå tid (Cântecele timpului plumburiu)*, poezii, Gondolin, 1995

12. Grete Tartler, *Med fyra vingar (Cu patru aripi)*, poezii, Gondolin, 1995
13. Marin Sorescu, *Tre böcker (Trei cărți, poezie, proză, teatru)*, Symposion, 1995
14. D.R. Popescu, *Den Kungliga jakten (Vânătoarea regală)*, roman, Symposion, 1996
15. Ana Blandiana, *Ofullbordad helhet (Întregul neisprăvit)*, Gondolin, 1997
16. *Vid Tystnadens bord (La masa tăcerii)*, panorama poeziilor români din întreaga lume, 177 autori, Symposion, 1998
17. Augustin Buzura, *Askans väg (Drumul cenușii)*, roman, Gondolin, 1999

Din limba franceză în limba suedeză

1. Emil Cioran, *Bitterhetens syllogismer (Silogismele amărăciunii)*, Symposion, 1989
2. Emil Cioran, *Historia och utopi (Istorie și utopie)*, Symposion, 1992
3. Denis Huisman, *Estetiken (Estetica)*, Alhambras, 1998
4. Anise Koltz, *Ljudvallen*, poezii, Gondolin, 1998
5. Vintilă Horia, *Gud föddes i exil (Dumnezeu s-a născut în exil)*, roman, Symposion, 1999

Din limba sârbă în limba suedeză

1. *Vargamas ömhet (Blândețea lupilor)*, antologie de proză sârbă, Symposion, 1988
2. Miodrag Bulatovic, *Stoppa Donau (Oprîți Dunărea)*, roman, Symposion, 1989
3. *Mellan dröm och vaka (Între vis și realitate)*, antologie de poezie sârbă, Editura Monitor, 1994
4. Milorad Pavic, *För alltid och en dag (Pentru totdeauna și încă o zi)*, teatru, Editura Monitor, 1994
5. Milorad Pavic, *Vindens insida (Partea interioară a vântului)*, roman, Symposion, 1995
6. Adam Puslojic, *Min trebenta katt (Pisica cu trei picioare, poezii)*, Gondolin, 1995
7. Miodrag Pavlovic, *Ett berg grönt av tvivel (Un munte verde de îndoială)*, poezii, Gondolin, 1998

8. Ivan V. Lalic, *Vad trädets kan säga (Ce poate copacul să spună)*, poezii, Gondolin, 1998

9. Aleksandar Petrov, *Himmelsk påfågel (Păunul ceresc)*, poezii, Gondolin, 1998

Din limbile vorbite în fosta Iugoslavie în limba suedeză

1. *Regnbågens sånger (Cântecul curcubeului)*, panorama poeziei tuturor naționalităților și minorităților din fosta Iugoslavie (153 poeți), Symposion, 1990

2. *Ett öppet fönster (O fereastră deschisă)*, antologia poezilor iugoslavi din Suedia, Symposion, 1990

Din limba croată în limba suedeză

1. Vesna Parun, *Havets extas (Extazul mării)*, poezii, Symposion, 1991

2. Slavko Mihalic, *Fömuftets ruiner (Ruinele înțelepciunii)*, poezii, Symposion, 1991

Din limba slovenă în limba suedeză

1. Tomaz Salamun, *Är änglar gröna ? (Sunt îngerii verzi ?)*, poezii, Symposion, 1992

2. Dane Zajc, *Trädet och elden (Copacul și focul)*, poezii, Symposion, 1994

Din limba macedoneană în limba suedeză

1. Blaze Koneski, *Världens milda ljus (Lumina blândă a lumii)*, poezii, Editura Fripress, Stockholm, 1988

2. Slavko Janevski, *Undrets anatomi (Anatomia minunii)*, poezii, Symposion, 1988

3. Mateja Matevski, *Lysmaskens tid (Timpul licuricilor)*, poezii, Symposion, 1988

4. *På stillhetens stigar smyger vargen, antologi av samtida makedonsk poesi*, antologie de poezie macedoneană, Symposion, 1990

5. Bozin Pavlovski, *West Aust*, roman, Symposion, 1990

6. Gane Todorovski, *Mellan två gryningar (Între două dimineți)*, poezii, Gondolin, 1998

7. Radovan Pavlovski, *Ljuset som vacknar vid middagstid (Lumina ce se trezește la amiază)*, poezii, Gondolin, 1998

8. Muharem Serbezovski: *Brokiga diamanter (Diamante pestrițe)*, roman, Gondolin, 1999

Din limba suedeză în limba macedoneană

1. Artur Lundkvist: *Gyllene krans* (pentru premiul Coroana de aur, decernat la Festivalul internațional de poezie de la Struga, 1977)

2. Lasse Söderberg: *Otvoren prozorec (Fereastra deschisă)*, poezii, Editura Mislă, Skopje, 1989

3. *Antologi av samtida svensk poesi* (Antologie de poezie suedeză contemporană), Skopje, 1988

Din limba suedeză în limba sârbă

1. Artur Lundkvist: *Tekstovi na snegu (Texte pe zăpadă)*, poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1985

2. Artur Lundkvist: *Pre i prosle smrti (Înainte și după moarte)*, poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

3. Lasse Söderberg: *Vreme cuda (Timpul minunilor)*, poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1985

4. Maria Wine: *Budi se sumsko jezero (Trezește lacul pădurii)*, poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

5. Östen Sjöstrand: *Skrivena zemlja (Pământul ascuns)*, poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

6. Lars Gustavsson: *Slabodno padanje (Cădere liberă)*, poezii, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

7. *Polarno sunce (Soarele polar)*, Antologie de proză și poezie suedeză, Editura Bagdala, Krusevac, 1988

Din limba suedeză în limba română

1. *Soare de zăpadă*, Antologie de poezie și proză suedeză, Cartea Românească, 1987

2. Torgny Lindgren: *Frumoasa Merab*, nuvele în colaborare cu Corina Mărgineanu, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1993

Poezia lui Ion Miloș figurează în diferite antologii printre care: *Poems in My Earphone*, selectată de John Agard, editată la Longman literature, Londra, 1995. Poeziile lui se află incluse și în manuale școlare pentru liceu: *Ord och tanke (Cuvânt și gânduri)*, Stockholm, 1996

SUMAR

<i>Un exilat întru poezie: Ion Miloș</i>	5
--	---

MUGURI, 1953

Anii mei de muguri	15
Urcuș	16
Melcul	17
Anotimpuri	18
Iubirea	19
Filozofări simple	20
Țiganca	21
Luna	22

ETERNA AURORĂ, 1977

Secolul fericirii	25
Lumea	26
Omul	27
Feriți-vă	28
Nu-i spune	29
Cineva mă urmărește	30
Viziuni de miezul nopții	31
Frigul	32
Viitorul	33
Nici lumea asta	34

TAURI ȘI MELCI, 1982

Lumea mea	37
Tauri și melci	38
Viața în mâini sigure	39
Pe drumul de lauri	40
Pădurea	41
Zâmbete dulci	42
Nimic nu s-a schimbat	43

Cea mai bună dintre lumi	44
Bunăstarea	45
Civilizație	46
Măine	47
Zece puncte de vedere	48
Ce-i trebuie omului	50
Supă a la omul	51
Oameni pustii	52
Fii optimist	53
Mori	54
Cântec	55
Visuri	56
Fluieră	57
Așa moare timpul	58

NUNȚI BOREALE, 1984

Viața pe orbită	61
Trepte	62
Repetitio mater studiorum est	63
Eu sunt pentru fiare	64
Simplu	65
Tehnica	66
Birocratul	67
Mașina	68
Mă gândesc la oameni	69
Trăiesc într-o lume	70
Homo consumens	71
Istorie	72
O altă lume	73
Strigătură	74
Dialog	75
Vioara nefăcută	76

INVITAȚIE LA O MASĂ DE APE, 1985

Invitație la o masă de ape	79
Dacă adevărul nu există	80
Dumnezeul-om	81
Oamenii urăsc ce n-au	82

Oameni, păsări, flori	83
Cuvinte	84
Beautiful people	85
Viața	86

OUĂ CĂZUTE DIN CUIB, 1985

Gastarbeiterii	89
Străinii	90
Nu sunt	91
Proces de însușire	92
Divorț	93
Frunză verde	94
Pedagogie	95
Ura	96

AMURGUL FRUNZELOR, 1993

La Moscova ca și la Washington	99
Si vis pacem para bellum	100
Poesia non muori	101
Feriți-vă	102
Neputința cerului	103
Lumea cealaltă	104
Raiul	105
Cine se trezește	106

IUBIREA ȘI ALTE IUBIRI, 1993

și

CERUL IUBIRII, 1998

Maria	109
*** De când te-am cunoscut	110
*** Tu care vii în fiecare noapte	111
*** Privește în jurul tău fără răutate	112
*** Hai să ne jucăm	113
*** Tu ești lumina	114
*** Vino	115
*** Când vii	116
*** Câteodată	117
*** Strălucesc pădurile	118

*** E atâta vrajă în vocea ta când spui	119
*** Ce faci tu în noaptea asta	120
*** Te visez	121
*** Dacă aş fi Dumnezeu	122
*** Dacă drumul va fi infinit	123
*** Iubeşte florile	124
*** Noi ne iubim	125
*** E rece inelul şi cununa	126
*** Soţia a aprins o ţigară	127
*** Iubita mea	128
*** Aici nu se mai poate trăi, iubito	129
*** E frig în pat	130
*** În timp ce scriu	131
*** Eu nu îmbăt viaţa cu vorbe dulci	132
*** Dragostea ta şi dragostea mea	133
*** Iubita mea s-a trezit şi mi-a spus	134
*** Am venit dinspre soare	135
*** Am ales iubirea	136
Nunta	137
Evoluţii	141
Dragoste caldă	142
Dragoste platonică	143
Dragoste pe apă	144
Dragoste cu simbrie	145
Polca iubirii	146
Dragoste bătută-n cercuri	147
Dragoste domestică	148
Dragoste sexuală	149
Femeie blândă	150
De-a dragostea	151
Dragoste euroatlantică	152
Femei romantice	153
Dragoste oarbă	154
Lume nouă feminină	155
Să iertăm dragostea	156
Timpul şi iubirea	157
Rugăciune	158

IMAGINI DE ROUĂ, 1998

Dimineața	161
Trezire	162
Părăsiți odăile	163
Libelula	164
Iluzie	165
Marea	166
Midsommar	167
Vara	168
Vacanța	169
Toamna	170
Timpul	171
Noaptea	172
Citește o poezie	173
Trăiește potolit	174
Nu spune	175
Evită lupta	176
Nu crede	177
Gândul și inima	178
Versuri	179
Nu sta afară	180
Nu te arăta	181
Urcă la suflet	182
Numărul	183
Veste	184
Minciuna	185
Simplu alb	186
Bate apa	187
Mărul	188
Viziuni	189
E noapte în lume	190
Gânduri	191
Iubiri	193
Definiții	194
Nori	195
Marcați în căsuță	196
Vraja cântecului	197

Omul și câinele	198
Necunoscutul	199
Taurul	200
Melcul	201
Revelionul și păsările	202
Măgarii	203
Omul și cocoșul	204

NEMĂRGINIRI, 1998

16 februarie	207
Nu mă căutați	208
Seamăn primăveri	209
Când m-am născut	210
În timp ce-mi beau cafeaua	211
La școală	212
Depășirea	213
Câteodată	214
Zilele	215
Mă desprind	216
Am văzut	217
Tristă-i lumea	218
Obosit	219
Ce trist sună	220
E frig în lume	221
Singur	222
Dimineață	223
Amiază	224
Urmele vieții	225
Amurg	226
La miezul nopții	227
Ziua morților	228
L-am întâlnit	229
În cer ca și pe pământ	230
În ce lume trăim	231
Memento	232
Economia de piață și Vițelul de Aur	233
Pedagogie pe internet	234
Nori	235

Testament	236
Să lăsăm oamenii	237
Limba soarelui	238

CERUL DE SUB IERBURI, 1998

Cerul de sub ierburi	241
Când eram copil	242
Îmi beau cafeaua	243
Toată viața mea	244
De azi dimineață	245
Există zile	246
Ai grijă	247
Dă-mi mâna	248
Duhul cuvântului	249
Jurământul	250
Copiii	251
Istoria și timpul	252
Guri de iarmaroc	253
Progresul	254
Nimic nu se mai potrivește	255
Omul	256
Poveste după o poveste	257
Nu mă întreba	258
Pe drumul vieții	260
Ieșirea	261
Călcâiul lui Achile	262
Cerul din pustie	263
Nimic mai ușor	264
Puterea	265
Frunză verde	266
De azi pe mâine	267
Locul	268
În timp ce scriu	269
Cuvinte	270
Înainte	271
Civilizație de răs	272
Decret	273
Dumnezeul meu	274

NĂSCUT ÎN TREI ȚĂRI, 1999

Trei țări	277
România	278
Cele două Românii	279
Istoria și soarta	280
Evangelhia după Păcală, Tândală și Mitică	281
Revoluția 1989	282
Jurnal	283
Restaurant valah	285
Comuniștii necomuniști	286
Alegeri valahe	287
Bazaconia națională	288
Muntele Găina	289
Cântec	290
Pe noi	291
Satul meu natal	292
Sus la Păltiniș	293
Blestem și lacrimi	295
Eterna întoarcere	296
La masa tăcerii	297
Interviu imaginar cu Eugene Ionesco luat în timpul traducerii în limba suedeză a romanului „Le solitaire“	298
La poarta sărutului	299
Poetul	300
La noi	301
Dacă	302
Iugoslavia	303
Bocetul Bosniei	304
Balcanii	305
Suedia	306
Lumea	307
Roata lumii	308
Gura lumii	309
Rugăciuni	310
N-am putut să fiu	311
În lume	312
Transformarea	313

Baladă	314
Fii în pielea ta	316
Țara mea	317
Rădăcina	318
Doină, dor și omenie	319
În trei limbi	320
Exil	321
Nu pleca	322
Gast poetul	323
Îngerii etnici	325
Ce au fariseii	326
Unde să mai pleci	327
Eu încă nu sunt eu	328
Doina	329
Nu pleca	330
<i>Imposibila deșrădăcinare</i>	<i>331</i>
<i>Referințe critice</i>	<i>334</i>
<i>Câteva referințe critice despre scriitorii români traduși</i> <i>de Ion Miloș în limba suedeză</i>	<i>339</i>
<i>Eminescu în limba suedeză</i>	<i>342</i>
<i>Premii literare și distincții</i>	<i>344</i>
<i>De același autor</i>	<i>346</i>

ION MILOȘ
O ALTĂ LUME AM VISAT
Antologie

Editor: Anatol Vidrașcu
Redactori: Nicolae Marciuc, Petru Ghencea
Corector: Irina Digodi
Tehnoredactor:
Zinaida Cușnirenco
Procesare computerizată:
Tatiana Chilimaru, Natalia Dolghi

Apărut: 2000
Coli tipar: 17, 55
Coli editoriale: 15, 04

GRUPUL EDITORIAL LITERA
str. B. P. Hasdeu, nr. 2,
Chișinău, MD 2005, Republica Moldova

Tiparul executat sub comanda nr. 340
Combinatul Poligrafic,
str. Mitropolit Petru Movilă, nr. 35,
Chișinău, MD 2004, Republica Moldova
Departamentul Activității Editoriale, Poligrafie,
Aprovizionare cu Cărți